رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

رِسَالَةٌ فِي الدِّمَاءِ الطَّبِيعِيَّةِ لِلنِّسَاءِ | تايلندي | ไทย

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี

เขียนโดยชัยค์
มุฮัมมัด บิน ศอลิห์ อัลอุษัยมีน
ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษท่าน บิดามารดาของท่าน
และบรรดามุสลิมทั้งปวง

ⓒ جمعية خدمة المحتوى الإسلامي باللغات ، ١٤٤٦هـ

العثيمين ، محمد
رسالة في الدماء الطبيعية للنساء - تايلاندي. / محمد العثيمين - ط١. - الرياض ، ١٤٤٦هـ
٦٨ ص ؛ ..سم

رقم الإيداع: ١٤٤٦/١١٩٢٣
ردمك: ٩٧٨-٦٠٣-٨٥١٧-٤٧-٥

رِسَالَةٌ

فِي الدِّمَاءِ الطَّبِيعِيَّةِ لِلنِّسَاءِ

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี

بِقَلَمِ فَضِيلَةِ الشَّيْخِ العَلَّامَةِ

مُحَمَّدِ بْنِ صَالِحٍ العُثَيْمِينِ

غَفَرَ اللَّهُ لَهُ وَلِوَالِدَيْهِ وَلِلمُسْلِمِينَ

เขียนโดยชัยค์

มุฮัมมัด บิน ศอลิห์ อัลอุษัยมีน

ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษท่าน บิดามารดาของท่าน
และบรรดามุสลิมทั้งปวง

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحمَنِ الرَّحِيمِ

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงไร้ซึ่งขอบเขตในความเมตตาผู้ทรงกรุณาปราณีเสมอ

มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิของอัลลอฮ์ เราขอสรรเสริญพระองค์ ขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ขออภัยโทษ และขอกลับเนื้อกลับตัวไปยังพระองค์ และเราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้พ้นจากความชั่วร้ายของตัวเรา และจากการกระทำที่เลวร้ายของเรา ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงให้ทางนำแก่เขาก็ไม่มีผู้ใดที่ทำให้เขาหลงทาง และผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงให้เขาหลงทางก็ไม่มีใครสามารถทำให้เขาได้รับทางนำ ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพอิบาดะฮ์นอกจากอัลลอฮ์พระองค์เดียวโดยไม่มีภาคีใดๆ กับพระองค์ ฉันขอปฏิญาณว่ามุฮัมหมัดเป็นบ่าวของพระองค์และเป็นศาสนทูตของพระองค์ ขอการสดุดีแห่งอัลลอฮ์และความสันติสุขปลอดภัยจงมีแด่ท่าน และบรรดาเครือญาติ ตลอดจนเศาะหาบะฮ์ของท่านทุกคน รวมถึงผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขาด้วยกับความดีงามตราบจนถึงวันแห่งการตัดสิน

อนึ่ง : แท้จริงเลือดที่ประสบกับสตรี ซึ่งมีทั้งเลือดประจำเดือน เลือดอิสติหาเฏาะฮ์ (เลือดเสีย) และเลือดหลังคลอดบุตร ล้วนเป็นสิ่งสำคัญที่

จำเป็นต้องแจกแจงและรู้ถึงหุกุมต่างๆ ของมัน และแยกแยะความผิดออกจากความถูกต้องที่มาจากทัศนะต่างๆ ของนักวิชาการเกี่ยวกับเรื่องนี้ และให้มีการยึดในสิ่งที่เห็นว่ามีน้ำหนักหรือไม่นั้น ให้อยู่บนพื้นฐานของอัลกุรอานและซุนนะฮ์

1- เนื่องจากทั้งสองเป็นแหล่งที่มาหลักที่เป็นฐานสำหรับบทบัญญัติของอัลลอฮ์ที่บ่าวของพระองค์ใช้ในการเคารพอิบาดะฮ์ต่อพระองค์และที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติแก่พวกเขาไว้

2- เนื่องจากการยึดมั่นกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์จะทำให้จิตใจสงบ ทำให้สบายใจ มีชีวิตที่ดี และทำให้พ้นจากความผิด

3- และด้วยเหตุที่สิ่งอื่นนอกเหนือจากสองประการนั้น เป็นสิ่งที่ต้องอ้างหลักฐานเพื่อยืนยันให้มัน (ถูกต้อง) มิใช่เป็นสิ่งที่ใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงให้ผู้อื่น

เพราะไม่มีสิ่งใดเป็นหลักฐาน นอกจากคำตรัสของอัลลอฮ์และคำพูดของเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และคำพูดของนักปราชญ์ในหมู่เศาะหาบะฮ์ ตามทัศนะที่มีน้ำหนัก โดยมีเงื่อนไขว่าต้องไม่ขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์ และต้องไม่ขัดแย้งกับคำพูดของเศาะหาบะฮ์ท่านอื่น หากคำพูดของพวกเขาขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์จำเป็นต้องยึดถือสิ่งที่มีอยู่ในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ และหากคำพูดของเศาะหาบะฮ์คนหนึ่งขัดแย้งกับคำพูดของเศาะหาบะฮ์อีกคน จะต้องชั่งน้ำหนักระหว่างทั้งสองและยึดถือคำพูดที่มีน้ำหนัก

มากกว่าดั่งคำตรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า :

﴿...فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمۡ تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ وَأَحۡسَنُ تَأۡوِيلًا﴾

((...แต่ถ้าพวกเจ้าขัดแย้งกันในสิ่งใด ก็จงนำสิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮ์และเราะสูล หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันปรโลก นั่นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่งและเป็นการกลับไปที่สวยยิ่ง)) (อัล-นิสาอ์ : 59)

และนี่เป็นหนังสือเล่มเล็กๆ ที่จำเป็นต้องแจกแจงเกี่ยวกับเลือดเหล่านี้และว่าด้วยบทบัญญัติต่างๆที่เกี่ยวกับมัน ซึ่งประกอบด้วยบทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

บทที่ 1 ความหมายและวิทยปัญญาของเลือดประจำเดือน

บทที่ 2 ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีเลือดประจำเดือน

บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน

บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน

บทที่ 5 เลือดอิสติหาเฎาะฮ์และบทบัญญัติของมัน

บทที่ 6 เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน

บทที่ 7 การใช้ยาระงับหรือเร่งการมีประจำเดือน และการใช้ยาคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง

เขียนโดยชัยค์

มุฮัมมัด บิน ศอลิห์ อัลอุษัยมีน

ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษท่าน บิดามารดาของท่าน และบรรดามุสลิมทั้งปวง

บทที่ 1

ความหมายและวิทยปัญญาของเลือดประจำเดือน

อัลหัยฎ์ ในด้านภาษา หมายถึง การไหลของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ในด้านศาสนบัญญัติ หมายถึง เลือดที่เกิดขึ้นแก่สตรีตามธรรมชาติ โดยไม่มีสาเหตุใด ๆ ในช่วงเวลาที่แน่นอน ถือเป็นเลือดตามธรรมชาติ มิใช่เกิดจากอาการเจ็บป่วย แผล กระแทก หรือตั้งครรภ์ และเนื่องจากเป็นเลือดตามธรรมชาติ จึงแตกต่างกันไปตามสภาพร่างกายของสตรีแต่ละคน สภาพแวดล้อม และสภาพภูมิอากาศ ดังนั้น ผู้หญิงจึงมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในประเด็นนี้

และวิทยปัญญาที่เกี่ยวกับเลือดประจำเดือนนั้น คือ เมื่อครั้งที่ทารกอยู่ในครรภ์มารดาเขาไม่สามารถรับสารอาหารเหมือนกับผู้ที่อยู่นอกครรภ์มารดาได้และผู้ที่เป็นมารดาเองที่มีเมตตาต่อทารกอย่างที่สุดก็ไม่สามารถให้อาหารใดๆ แก่ทารกนั้นได้ ในเวลานั้นอัลลอฮ์จึงได้สร้างสารคัดหลั่งชนิดเลือดชนิดหนึ่งเพื่อเป็นสารอาหารให้กับทารกที่อยู่ในครรภ์โดยไม่จำเป็นต้องกินและย่อยสลาย ซึ่งสารอาหารชนิดนี้จะเข้าสู่ร่างกายของทารกผ่านทางสายสะดือ โดยสารคัดหลั่งชนิดเลือดชนิดนี้จะซึมเข้าไปในเส้นเลือดของทารกแล้วทำให้เขาได้รับสารอาหารจากสารนั้น อัลลอฮ์ผู้ทรงจำเริญยิ่ง ผู้ทรงเลอเลิศในหมู่ผู้สร้าง

ดังนั้น นี่คือ วิทยปัญญาที่มีอยู่ในเลือดประจำเดือน ด้วยเหตุนี้ เมื่อสตรีตั้งครรภ์ประจำเดือนของนางก็จะไม่มี เว้นแต่ในบางครั้งที่น้อยมาก เช่นเดียวกับสตรีที่ให้นมบุตรมีส่วนน้อยในหมู่พวกนางที่จะมีประจำเดือนโดยเฉพาะในช่วงแรกของการให้นมบุตร

บทที่ 2

ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีประจำเดือน

การอธิบายในบทนี้จะมี 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ช่วงอายุที่จะมีประจำเดือน

ส่วนที่ 2 ระยะเวลาของการมีประจำเดือน

ส่วนที่ 1 อายุที่โดยส่วนมากสตรีจะมีประจำเดือนคือ ช่วงอายุระหว่าง 12 ปี ถึง 50 ปี และอาจเป็นไปได้ที่สตรีจะมีเลือดประจำเดือนก่อนหรือหลังช่วงอายุดังกล่าวตามสภาพของเธอ สภาพแวดล้อม และสภาพอากาศรอบข้างเธอ

แท้จริงบรรดาอุลามาอ์ได้มีความเห็นต่างกันว่า อายุที่สามารถมีประจำเดือนได้ตามปกตินั้น มีขอบเขตที่กำหนดแน่นอนหรือไม่? กล่าวคือ หญิงจะไม่มีประจำเดือนก่อนอายุที่กำหนดนั้น หรือหลังจากนั้น และเลือดที่เกิดขึ้นก่อนหรือหลังช่วงอายุดังกล่าว ถือว่าเป็นเลือดเสียไม่ใช่เลือดประจำเดือนหรือไม่?

บรรดานักวิชาการได้มีความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องดังกล่าว ท่านอิหม่ามอัดดาริมีย์ได้กล่าวไว้หลังจากที่ได้กล่าวถึงความเห็นเหล่านั้นว่า : สำหรับฉันแล้วความเห็นต่างๆ เหล่านี้ล้วนแล้วผิดทั้งหมด เพราะสิ่งที่ต้องกลับไปดูกันจริงๆนั้น คือความจริงที่เกิดขึ้น (การมาของประจำเดือน) ดังนั้นเมื่อมันเกิดขึ้นจริงจะด้วยปริมาณแค่ไหน ในสภาพ

แบบใด และอายุเท่าไร จำเป็นจะต้องถือว่ามันเป็นเลือดประจำเดือน วัลลอฮุ อะลัม[1]

ความเห็นที่กล่าวโดยอิหม่ามอัดดาริมีย์นี้ ถือว่าเป็นความเห็นที่ถูกต้อง และเป็นทัศนะที่ชัยคุลอิสลามอิบนุ ตัยมียะฮ์ ได้เลือกไว้ ดังนั้น เมื่อไรก็ตามที่สตรีได้เห็นเลือดประจำเดือนออกมาก็ถือว่านางเป็นผู้มีประจำเดือน แม้ว่านางจะมีอายุน้อยกว่า 9 ปี หรือมากกว่า 50 ปีก็ตาม[2] เพราะหุกุมต่างๆ ที่เกี่ยวกับเลือดประจำเดือนนั้น อัลลอฮ์และเราะสูลได้เชื่อมไว้กับการเกิดขึ้นจริงของมัน และไม่ได้กำหนดอายุที่แน่นอน ดังนั้นจำเป็นจะต้องยึดถือกับการเกิดขึ้นจริงที่อัลลอฮ์และเราะสูลได้เชื่อมไว้กับบทบัญญัติของมันไว้ และการกำหนดการมีเลือดประจำเดือนด้วยอายุที่เจาะจงนั้น จำเป็นต้องมีหลักฐานจากอัลกุรอานและซุนนะฮ์มายืนยัน และไม่มีหลักฐานใดๆ ในเรื่องนี้

ส่วนที่ 2 ระยะเวลาของการมีเลือดประจำเดือน

ดังนั้น นักวิชาการจึงมีความเห็นแตกต่างกันในประเด็นนี้อย่างมาก โดยมีความเห็นประมาณหกหรือเจ็ดทัศนะ อิบนุ อัลมุนซิร เราะหิมะฮุลลอฮ์ กล่าวว่า : และมีอุละมาอ์กลุ่มหนึ่งกล่าวว่า "ไม่มีการจำกัด

---

[1] บทบัญญัติว่าด้วยสตรีที่สับสนในเรื่องเลือดประจำเดือน, ของอัด-ดาริมีย์ (หน้า 17)

[2] รายงานโดย บุคอรีย์: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบ สตรีมีประจำเดือนปฏิบัติศาสนกิจได้ทั้งหมด ยกเว้นการเฏาะวาฟรอบบัยตุลลอฮ์, หมายเลข (305), และมุสลิม: หมวดว่าด้วยเรื่องฮัจญ์, บาบ การแจกแจงรูปแบบของการครองอิห์รอม, หมายเลข (1211)

ระยะเวลาที่สั้นที่สุดและที่ยาวที่สุดของการมีประจำเดือน"[1]

ข้าพเจ้าเห็นว่า: ความเห็นนี้เหมือนกับความเห็นของ อัลดาริมีย์ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น และมันคือความเห็นที่ชัยคุลอิสลาม อิบนิตัยมิยะห์ ได้เลือกไว้ และมันคือความเห็นที่ถูกต้อง ทั้งนี้ก็ด้วยหลักฐานจากอัลกุรอาน ซุนนะฮ์ และสติปัญญา

หลักฐานที่หนึ่ง อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า:

﴿وَيَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡمَحِيضِۖ قُلۡ هُوَ أَذٗى فَٱعۡتَزِلُواْ ٱلنِّسَآءَ فِي ٱلۡمَحِيضِ وَلَا تَقۡرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطۡهُرۡنَۖ...﴾

((และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับประจำเดือน จงกล่าวเถิดว่า มันเป็นสิ่งให้โทษ ดังนั้นพวกเจ้า จงห่างไกลหญิง ในขณะมีประจำเดือน และจงอย่าเข้าใกล้นาง จนกว่านางจะสะอาด...)) [อัลบะกอเราะฮฺ : 222] จะเห็นได้ว่าอัลลอฮ์ทรงกำหนดการสิ้นสุดของช่วงเวลาห้ามนั้น คือ ความสะอาด โดยไม่ได้กำหนดว่ามีประจำเดือนแล้ว 1 วันกับ 1 คืน หรือ 3 วัน หรือ 15 วัน ดังนั้นอายะฮ์ชี้ให้เห็นว่า เหตุผลของบทบัญญัตินั้นขึ้นกับการมีหรือไม่มีของประจำเดือนนั้น ดังนั้น เมื่อไรก็ตามประจำเดือนมีขึ้นมา หุกุมข้อบังคับก็จะเกิดขึ้น และเมื่อไรก็ตามที่

[1] รายงานโดยอัลบุคอรี ใน หมวดอุมเราะฮ์ บาบว่าด้วยรางวัลของการทำอุมเราะฮ์นั้นขึ้นอยู่กับความเหนื่อยที่ประสบ หมายเลข (1662) และโดยมุสลิม ใน หมวดฮัจญ์ บาบว่าด้วยการชี้แจงรูปแบบต่าง ๆ ของการเข้าสู่สภาพอิฮฺรอม หมายเลข (1211)

ประจำเดือนหมด หุกุมข้อบังคับก็จะถูกยกเลิก

หลักฐานที่สอง หะดีษที่บันทึกไว้ในเศาะหีห์มุสลิม ซึ่งท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวสัลลัม ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอีชะฮ์ขณะที่นางมีประจำเดือนในเวลาทำอุมเราะฮ์ว่า :

«افْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ، غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهُرِي». قَالَتْ: فَلَمَّا كَانَ يَوْمُ النَّحْرِ طَهُرَتْ، فَأَفَاضَتْ.

จงปฏิบัติเยี่ยงผู้ที่ทำหัจญ์ เพียงแต่เธอจะต้องไม่เฏาะวาฟรอบบัยตุลลอฮ์จนกว่าเธอจะสะอาด" ท่านหญิงกล่าวว่า : "เมื่อถึงวันเชือดฉันก็สะอาดแล้ว จึงได้ทำการเฏาะวาฟ หะดีษ[1]

และหะดีษในเศาะหีห์อัลบุคอรีย์และมุสลิม ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวสัลลัม ได้กล่าวแก่นางว่า :

«انتَظِرِي فَإِذَا طَهُرْتِ فَاخْرُجِي إِلَى التَّنْعِيمِ».

«จงรอ เมื่อเธอสะอาดแล้ว ก็จงออกไปยังอัตตันอีม»[2]، ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กำหนดจุดสิ้นสุดของการห้ามคือการพ้นจากประจำเดือน มิใช่ระยะเวลาที่แน่นอน ซึ่งบ่งชี้ว่าบทบัญญัตินี้ผูกพันกับภาวะประจำเดือนทั้งในยามมีและยามหมด

หลักฐานที่สาม : การประมาณการและการกำหนดระยะเวลาดังกล่าวโดยบรรดานักปราชญ์นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ปรากฏในคัมภีร์ของอัลลอฮ์หรือ

---

[1] ตำราว่าด้วยบรรดานามที่ศาสนาบัญญัติได้ผูกข้อตัดสินชี้ขาดไว้ (น. 35)

[2] แหล่งที่มาเดิม (น. : 36)

ในซุนนะฮ์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวสัลลัม ทั้งที่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็นมาก หากมันเป็นเรื่องที่ปวงบ่าวจำเป็นต้องรู้จำนวนอย่างละเอียด แน่นอนอัลลอฮ์และนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวสัลลัม จะต้องกำหนดอย่างชัดเจน ทั้งนี้ด้วยความที่ว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวพันกับการงานอื่นอีกมากมาย เช่นการละหมาด การถือศีลอด การแต่งงาน การหย่า และการรับมรดก เป็นต้น ดั่งที่อัลลอฮ์และนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กำหนดจำนวนฟัรฎูการละหมาด เวลาละหมาด การรุกูวอ์ และการสุญูด และเรื่องซะกาต : ทรัพย์สินที่ต้องจ่ายซะกาต การกำหนดระยะเวลา เงื่อนไขของจำนวน และประเภทของผู้รับซะกาตได้ และเรื่องการถือศีลอด : เวลา และระยะเวลาการถือศีลอด รวมถึงหัจญ์และอื่นๆ แม้กระทั่งมารยาทในการกิน การดื่ม การนอน การมีเพศสัมพันธ์ การนั่ง การเข้าและออกจากบ้าน มารยาทในการขับถ่าย แม้กระทั่งเรื่องจำนวนครั้งในการเช็ดทำความสะอาด และเรื่องอื่นๆ ที่เป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ จากสิ่งที่อัลลอฮ์ทำให้ศาสนาสมบูรณ์ และได้ทรงอำนวยความสะดวกแก่บรรดาผู้ศรัทธา ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿...وَنَزَّلۡنَا عَلَيۡكَ ٱلۡكِتَٰبَ تِبۡيَٰنٗا لِّكُلِّ شَيۡءٖ...﴾

((...และเราได้ประทานคัมภีร์ลงมาแก่เจ้าเพื่อชี้แจงสำหรับทุกสิ่ง ...)) (ซูเราะฮ์ อัน-นะห์ลุ : 89)

และพระองค์ตรัสว่า :

﴿...مَا كَانَ حَدِيثٗا يُفۡتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصۡدِيقَ ٱلَّذِي بَيۡنَ يَدَيۡهِ وَتَفۡصِيلَ كُلَّ شَيۡءٖ...﴾

((...มิใช่เป็นเรื่องราวที่ถูกปั้นแต่งขึ้น แต่เพื่อเป็นการยืนยันถึงความสัจจริงของสิ่งที่มีอยู่ตรงหน้าเขา และเป็นการแจกแจงทุกสิ่ง...)) (ซูเราะฮ์ ยูซุฟ : 111)

เมื่อการกำหนดระยะเวลาเหล่านั้นและรายละเอียดต่างๆ เหล่านั้นไม่ปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน และในซุนนะห์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ก็เป็นที่ชัดเจนว่าเราจะไม่ยึดกับสิ่งเหล่านั้น แต่เราควรยึดในสิ่งที่เรียกว่า การมีประจำเดือน อันเป็นที่มาของหุกุ่มต่างๆ ทางศาสนาอีกมากมาย ทั้งช่วงที่มีประจำเดือนและช่วงที่ไม่มี และหลักฐานนี้ ข้าพเจ้าหมายถึง : การที่หุกุ่มหนึ่งไม่ได้ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานและอัซซุนนะฮ์ ชี้ให้เห็นว่า หุกุ่มนั้นจะเชื่อถือไม่ได้ - นี่คือประเด็นที่คุณได้เรียนรู้ ไม่ว่าในเรื่องนี้หรือในเรื่องใดก็ตาม ทั้งนี้เนื่องจากหุกุ่มทางศาสนาไม่อาจเชื่อถือได้ตราบใดที่ไม่มีหลักฐานจากอัลกุรอาน หรืออัซซุนนะฮ์ของของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม หรือ มติเอกฉันท์อันเป็นที่รู้กันของบรรดานักปราชญ์ หรือการเปรียบเทียบที่ถูกต้องตามหลักการทางศาสนา ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมิยะฮ์ ได้กล่าวไว้ในหลักเกณฑ์ข้อหนึ่งของท่านว่า : และหนึ่งในนั้นคือสิ่งที่เรียกว่า หัยฎ์ (การมีประจำเดือน) เป็นชื่อที่อัลลอฮ์ทรงผูกบทบัญญัติหลายประการไว้กับมัน ทั้งในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ และพระองค์มิได้กำหนดไว้ทั้งจำนวนที่น้อยที่สุดและจำนวนที่มากที่สุดของมัน และมิได้กำหนดช่วงเวลาแห่งความสะอาด (ระหว่างช่วง) สอง

รอบเดือน ทั้งที่เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ประชาชาติประสบกันโดยทั่วไปและมีความจำเป็นต้องรู้ และในทางภาษา(อาหรับ)ก็มิได้แยกความแตกต่างระหว่างปริมาณหนึ่งกับอีกปริมาณหนึ่ง ดังนั้น ผู้ใดที่ไปกำหนดขอบเขตตายตัวในเรื่องนี้ ผู้นั้นย่อมขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์"[1] สิ้นสุดคำพูดของท่าน

หลักฐานที่สี่: การพิจารณา กล่าวคือ: การเปรียบเทียบที่ถูกต้องและสอดคล้องกัน และนั่นเป็นเพราะอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงแสดงเหตุผลของการมีประจำเดือนนั้นว่าเป็นสิ่งน่ารังเกลียด ดังนั้นเมื่อมีประจำเดือนความน่ารังเกลียดก็เกิดขึ้น ไม่มีความแตกต่างใดๆ ระหว่างวันที่สองกับวันแรก หรือระหว่างวันที่สี่กับวันที่สาม และก็ไม่มีความแตกต่างระหว่างวันที่สิบหกกับสิบห้า หรือวันที่สิบแปดกับสิบเจ็ด ดังนั้นประจำเดือนก็คือประจำเดือน และสิ่งน่าเกลียดก็คือสิ่งน่าเกลียด เมื่อเหตุผลในการห้ามยังมีอยู่ทั้งสองวันโดยที่มันเหมือนกัน ฉะนั้นจะให้เกิดความแตกต่างในการกำหนดหุกุ่มได้อย่างไรกัน เมื่อเหตุผลเหมือนกัน? นี่คือการเปรียบเทียบที่ขัดแย้งกับความถูกต้องใช่หรือไม่? การเปรียบเทียบที่ถูกต้องคือการกำหนดหุกุ่มที่เหมือนกันเพราะมีเหตุผลที่เหมือนกันไม่ใช่หรือ?

หลักฐานที่ห้า: การมีทัศนะที่ขัดแย้งกันในการกำหนดเวลาและระยะเวลานั้น ในประเด็นดังกล่าวมิได้มีหลักฐานชัดเจนที่จำเป็นต้อง

[1] แหล่งอ้างอิงเดิม (หน้า 38)

ยึดถือโดยเฉพาะ และเป็นหุกุ่มอิจญติฮาด (การวิเคราะห์) ที่ทุกฝ่ายต่างให้การวินิจฉัยด้วยของตนเอง อาจถูกและผิดพลาดได้เสมอ โดยมิอาจยืนยันได้ว่าฝ่ายใดดีกว่าฝ่ายใด ดังนั้นเมื่อมีความขัดแย้งกันเช่นนี้แล้ว ทางออกที่ดีที่สุดคือการกลับไปหาอัลกุรอานและซุนนะฮ์

ดังนั้นเมื่อความเห็นได้ประจักษ์ชัดว่า : ไม่มีขอบเขตต่ำสุดและไม่มีขอบเขตสูงสุดของระยะเวลาประจำเดือน นั้นเป็นทัศนะที่มีน้ำหนักและเป็นทัศนะที่เข้มแข็งกว่าแล้ว ก็จงรู้เถิดว่า เมื่อใดที่ผู้หญิงเห็นเลือดออกมาโดยปราศจากสาเหตุ นั่นแหละ คือ เลือดประจำเดือน โดยไม่ต้องไปคำนึงถึงอายุและระยะเวลา นอกจากในกรณีที่ว่า เลือดออกไม่หยุดทั้งเดือน หรือ หยุดในระยะเวลาสั้นๆ หยุดแค่วันเดียวหรือสองวัน แล้วก็ออกมาอีก ซึ่งนั่นคืออาการของอิสติฮาเฎาะห์ และภายหลังเราจะให้การอธิบายถึงหุกุมของเลือดอิสติฮาเฎาะห์ -อินชาอัลลอฮ์-

ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมิยะฮ์ ได้กล่าวว่า : เดิมแล้วเลือดที่ออกจากมดลูกจะเรียกว่า หัยฎุ (ประจำเดือน) จนกว่าจะมีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าเป็นเลือดอิสติฮาเฎาะฮ์[1]

นอกจากนี้ท่านยังกล่าวว่า: ดังนั้นเลือดใดก็ตามที่ออกมาถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนหากไม่รู้ว่าเป็นเลือดจากเส้นเลือดใดหรือ

[1] บันทึกโดย อัลบุคอรีย์: ในหมวดการศรัทธา, บาบศาสนาคือความง่ายดาย, หมายเลข (39), จากหะดีษของท่านอบูสุร็อยเราะสุ เราะฎิยัลลอสุอันสุ

จากบาดแผล[1]

และทัศนะนี้ ถือว่าถูกต้องที่สุดจากมุมมองของหลักฐาน และใกล้เคียงกับความเข้าใจและการรับรู้มากที่สุด และเป็นสิ่งที่ง่ายกว่าในการนำไปปฏิบัติเมื่อเทียบกับสิ่งที่บรรดาผู้ที่กำหนดระยะเวลาได้ระบุไว้ และอะไรก็ตามที่เป็นเช่นนั้น ถูกต้องกว่าที่จะยอมรับมัน เพราะเป็นไปตามเจตนารมณ์ของศาสนาอิสลามและกฎเกณฑ์ คือ ความสะดวกและง่ายดาย

﴿...وَمَا جَعَلَ عَلَيۡكُمۡ فِي ٱلدِّينِ مِنۡ حَرَجٖ...﴾

((...และพระองค์มิได้ทรงทำให้เป็นการลำบากแก่พวกเจ้าในเรื่องของศาสนา...)) (ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 78)

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า :

«إِنَّ الدِّينَ يُسْرٌ وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدٌ إِلَّا غَلَبَهُ فَسَدِّدُوا وَقَارِبُوا وَأَبْشِرُوا».

“แท้จริงศาสนาอิสลามนั้นง่ายและไม่มีใครทำให้กิจการของศาสนานั้นเป็นเรื่องยาก เว้นแต่จะต้องยอมจำนนไม่เอาในที่สุด แต่พวกเจ้าจงปฏิบัติให้ถูกต้องและให้ใกล้เคียงกับความสมบูรณ์มากที่สุด และจงแจ้งข่าวดีเถิด” บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์[2]

และเป็นส่วนหนึ่งจากคุณลักษณะอันงดงามของท่านศาสนทูต

---

[1] รายงานโดยอัลบุคอรี ในหมวดว่าด้วยคุณธรรมความประเสริฐ บาบว่าด้วยคุณลักษณะของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม หมายเลข (3560) และโดยมุสลิม ในหมวดคุณธรรมความประเสริฐ บาบว่าด้วยการที่ท่านนบีศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ วะสัลลัมห่างไกลจากบาป หมายเลข (77/2327)

[2] หนังสือมะญ์มูอ์ อัล-ฟะตาวา (238/19-239)

ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม

«أَنَّهُ مَا خُيِّرَ بَيْنَ أَمْرَيْنِ إِلَّا اخْتَارَ أَيْسَرَهُمَا مَا لَمْ يَكُنْ إِثْمًا».

"แท้จริงแล้วเมื่อท่านถูกเสนอให้เลือกระหว่างสองสิ่ง ท่านจะเลือกสิ่งที่ง่ายกว่าเสมอ ตราบใดที่สิ่งนั้นไม่เป็นบาป"[1]

ประจำเดือนสำหรับหญิงที่มีครรภ์

ผู้หญิงปกติส่วนใหญ่แล้วประจำเดือนจะหยุดเมื่อตั้งครรภ์ อีหม่ามอะห์มัด เราะหิมะฮุลลอฮ์ ได้กล่าวว่า : "เมื่อประจำเดือนหยุดก็ถือว่าเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าตั้งครรภ์"[2]

ถ้าหญิงมีครรภ์เห็นเลือดในช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนคลอดบุตร เช่น สองหรือสามวัน พร้อมด้วยอาการปวดก่อนคลอดบุตร ถือว่าเลือดนั้นเป็นเลือดนิฟาส และหากเลือดนั้นออกก่อนคลอดเป็นเวลานาน หรือออกก่อนคลอดไม่นาน แต่ไม่มีอาการเจ็บท้องคลอด ก็ไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาส แต่ประเด็นคือ เลือดนั้นจะถือเป็นประจำเดือนซึ่งมีบทบัญญัติของประจำเดือนหรือไม่? หรือจะเป็นเลือดเสียที่ไม่เอาบทบัญญัติของประจำเดือนมาใช้กับมัน?

ในเรื่องนี้นักวิชาการต่างมีความเห็นที่ขัดแย้งกัน และความเห็นที่ถูกต้องที่สุด คือ ถ้าเลือดที่ออกมานั้นในรูปแบบประจำเดือนที่เธอเคยมีประจำ ก็จะเป็นเลือดประจำเดือน ทั้งนี้โดยยึดหลักบรรทัดฐานของ

---

[1] อัล-เอาสัฏ (356/2).

[2] ดู : อัล-มุมนิอ์ (1/405)

เลือดสตรีตราบใดที่ไม่มีข้อปฏิเสธ ซึ่งข้อปฏิเสธว่าสตรีมีครรภ์ไม่อาจมีประจำเดือนได้นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ปรากฏในอัลกุรอานและอัลหะดีษ

และนี่คือทัศนะของอีหม่ามมาลิก[1]และอีหม่ามชาฟีอีย์[2] และเป็นทัศนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมิยะห์ ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัลอิคติยาร๊อต หน้าที่ 30 ว่า : และท่านบัยหากีย์ได้รายงานว่าเป็นทัศนะหนึ่งของอิหม่ามอะห์หมัด และเขาได้รายงานว่าอิมามอะหฺมัดได้กลับไปสู่ทัศนะดังกล่าว (ภายหลัง)

และตามหลักนี้ เลือดประจำเดือนของหญิงตั้งครรภ์จึงมีข้อกำหนดเช่นเดียวกับประจำเดือนของหญิงที่ไม่ได้ตั้งครรภ์ เว้นไว้ในสองประเด็นเท่านั้น

กรณีแรก : การหย่าร้าง ดังนั้นจึงห้ามมิให้หย่ากับหญิงในสภาพที่นางมีประจำเดือน(ซึ่งเมื่อหย่าแล้วจะมีเรื่องอิดดะห์)โดยนางไม่ได้ตั้งครรภ์ และหย่าหญิงมีครรภ์ไม่เป็นที่ต้องห้าม เพราะการหย่าในช่วงที่นางมีประจำเดือนแต่นางไม่มีครรภ์นั้น เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับพระดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา

﴿...فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ...﴾

ความว่า : ((...ก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด (อิดดะฮ์) ของพวกนาง...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-เฏาะล๊าก : 1)

---

[1] อัลมุดูนะฮ์ (1/155)، อันนะวาดิร วะอัซซิยาดาต (1/136)

[2] อิคติลาฟ อัลฟุเกาะฮาอ์ ของอัลมัรวะซีย์ (หน้า 193), อัลเอาส็อต (2/239)

ส่วนการหย่าหญิงตั้งครรภ์ในขณะมีประจำเดือนนั้น ไม่เป็นการขัดแย้ง (กับหลักการห้ามหย่าขณะมีประจำเดือน) เพราะบุคคลที่หย่าหญิงมีครรภ์ ย่อมหย่าตรงกับช่วงอิดดะฮฺของนางอยู่แล้ว ไม่ว่านางจะอยู่ในสภาพมีประจำเดือนหรืออยู่ในสภาพสะอาดก็ตาม เนื่องจากอิดดะฮฺของนางเกิดขึ้นด้วยการตั้งครรภ์ (คือสิ้นสุดเมื่อคลอดบุตร) ด้วยเหตุนี้จึงไม่เป็นที่ต้องห้ามสำหรับชายที่จะหย่านางหลังจากการได้มีเพศสัมพันธ์แล้ว แต่เป็นที่ต้องห้ามหากไม่ใช่กรณีดังกล่าว

กรณีที่สอง : การมีประจำเดือนของหญิงมีครรภ์จะไม่ทำให้สิ้นสุดกำหนด (อิดดะห์) ซึ่งจะแตกต่างไปจากการมีประจำเดือนของหญิงทั่วไป ทั้งนี้ การสิ้นสุดกำหนด (อิดดะห์) ของหญิงมีครรภ์ คือ การคลอดบุตร โดยไม่เกี่ยวกับการมีประจำเดือนหรือไม่มี เพราะอัลลอฮ์ได้ทรงตรัสว่า :

﴿...وَأُوْلاَتُ الأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَن يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ...﴾

((...และบรรดาสตรีมีครรภ์ ระยะเวลารอคอยของพวกนางนั้นคือจนกว่าพวกนางจะคลอดบุตรของพวกนาง...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-เฏาะล๊าก : 4)

บทที่ 3
สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน

สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือนมีหลายประเภทดังนี้

ประเภทที่ 1 : ระยะเวลาของประจำเดือนยาวกว่าหรือสั้นกว่าปกติ เช่น ปกติจะมี 6 วัน อาจลากยาวไปถึง 7 วัน หรือ ปกติจะมี 7 วัน อาจลดเหลือ 6 วัน

ประเภทที่ 2 : ช่วงเวลาการมีประจำเดือนอาจช้าหรือเร็วกว่าปกติ เช่น ปกติจะมีปลายเดือน อาจขยับมาเป็นต้นเดือน หรือ ปกติจะมีต้นเดือน อาจช้าไปจนถึงปลายเดือน

นักวิชาการต่างมีความเห็นที่ต่างกันในสองสภาวะนี้ แต่ความเห็นที่ถูกต้อง คือ เมื่อใดที่นางเห็นเลือดออกมาก็ให้ถือว่ามันคือ หัยฎ์ (ประจำเดือน) และเมื่อไหร่ที่มันหยุดก็ถือว่าสะอาดแล้ว ทั้งในระยะเวลาการมีประจำเดือนนั้นจะยาวหรือสั้นกว่าปกติ และจะเร็วหรือช้ากว่าปกติ และได้มีการกล่าวถึงหลักฐานในประเด็นนี้มาแล้วในบทก่อนหน้านั้น โดยที่ศาสนาบัญญัติได้ผูกข้อกำหนดต่าง ๆ ของประจำเดือนไว้กับการมีอยู่ของมัน (คือเมื่อมีเลือดประจำเดือนเกิดขึ้น)

และนี่คือทัศนะของมัสฮับอัชชาฟิอีย์[1] และทัศนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมิยะฮ์[2] และเจ้าของหนังสือ อัลมุฆนีย์ ได้ให้น้ำหนัก

---

[1] อัล-อุมม์ (82/1)

[2] มัจญ์มูอ์ อัล-ฟะตาวา (238/19-239)

และให้การสนับสนุนไว้ โดยกล่าวว่า : หากประจำเดือนนั้นจะต้องพิจารณาตามรอบประจำเดือน (ปกติของสตรี) ตามที่กล่าวไว้ในมัซฮับแล้ว แน่นอนท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัมคงได้อธิบายไว้แก่ประชาชาติของท่าน และย่อมเป็นไปไม่ได้ที่ท่านจะล่าช้าในการชี้แจงประเด็นดังกล่าว เพราะการให้ความกระจ่างที่ล่าช้าจากเวลาของมันถือเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาต เพราะบรรดาภรรยาของท่านและหญิงอื่นต่างมีความจำเป็นต้องรู้ ดังนั้นเป็นไปไม่ได้ที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จะไม่ให้การชี้แจงโดยทันที และไม่พบว่าท่านนบีศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวถึงรอบประจำเดือน หรือได้อธิบายประเด็นดังกล่าวไว้ นอกจากในกรณีของหญิงที่มีเลือดไหลผิดปกติ (มุสตะฮาฎ่อะฮฺ) เท่านั้น ไม่ใช่กรณีอื่น[1]

ประเภทที่ 3 : มีน้ำสีเหลืองหรือน้ำตาล โดยจะเห็นเลือดเป็นสีเหลืองเหมือนน้ำเหลืองที่เกิดจากบาดแผล หรือขุ่นระหว่างสีเหลืองกับสีดำ หากเป็นช่วงของการมีประจำเดือน หรือ เป็นช่วงก่อนที่นางจะสะอาด ถือว่าสิ่งที่เห็นนั้นเป็นประจำเดือน ซึ่งให้สถานภาพและข้อกำหนดของประจำเดือนแก่เลือดนั้น แต่ถ้าสิ่งนั้นเกิดขึ้นหลังจากที่ปราศจากประจำเดือนแล้วก็ถือว่าไม่ใช่ประจำเดือน ด้วยหลักฐานจากคำกล่าวของอุมมุอะฏียะฮ์ เราะฏิยัลลอฮุอันฮา ว่า "เราไม่ถือเป็นเลือดประจำเดือน สำหรับน้ำสีเหลืองหรือสีน้ำตาลที่ออกมาหลังจากที่เรา

[1] อัล-มุฆนีย์ (396/1)

สะอาดแล้ว" บันทึกโดยอบูดาวูดด้วยสายรายงานที่ถูกต้อง[1] และหะดีษบทนี้ อิมามอัลบุคอรีย์ก็ได้รายงานไว้เช่นกัน โดยไม่มีคำว่า (หลังจากที่เราสะอาดแล้ว) แต่ อีหม่ามอัลบุคอรีย์ได้เขียนหัวข้อหะดีษว่า : บทว่าด้วยน้ำสีเหลืองหรือสีน้ำตาลนอกเวลาประจำเดือน[2]

ได้มีการอธิบายหะดีษอัลบุคอรีย์ในหนังสือ ฟัตหุลบารีย์ ว่า : "ประโยคดังกล่าวเป็นการชี้ถึงการประสานระหว่างหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า: จนกว่าพวกเธอจะเห็นของเหลวสีขาวใส (ซึ่งเป็นสัญญาณของความสะอาดหลังหมดประจำเดือน)" และสามารถประสานความเข้าใจระหว่างหะดีษของอุมมุอัฏฏิยะฮฺที่กล่าวไว้ในบทนี้ ได้ดังนี้ คือ หะดีษดังกล่าว —หมายถึงหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮฺ— ให้ตีความว่าใช้กับกรณีที่สตรีพบเห็นน้ำคัดหลั่งสีเหลือง (ศุฟเราะฮฺ) และสีขุ่นคล้ำ (กุดเราะฮฺ) ในช่วงวันที่มีประจำเดือน ส่วนกรณีที่พบเห็นนอกช่วงวันประจำเดือนนั้น ให้ยึดตามที่อุมมุอัฏฏิยะฮฺได้กล่าวไว้[3] จบคำอ้างอิง

และหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ที่ผู้เขียนได้อ้างถึงนั้น คือหะดีษที่อิมามอัลบุคอรีย์ได้บันทึกไว้ในลักษณะมุอัลลัก โดยรายงานด้วยสำนวนที่ให้น้ำหนัก (ญาซิมัน บิฮิ) ก่อนบทนี้[4] ซึ่งระบุว่า บรรดาสตรี

---

[1] บันทึกโดย อบูดาวูด: หมวด อัฏเฏาะฮาเราะฮ์, บาบ ว่าด้วยสตรีที่เห็นของเหลวสีขุ่นและสีเหลืองหลังจากสะอาดแล้ว, หะดีษเลขที่ (307)

[2] รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวด อัลหัยฎ์, บาบ ว่าด้วยของเหลวสีเหลืองและสีขุ่นในวันที่ไม่มีประจำเดือน, (326)

[3] ฟัตหุลบารีย์ (1/426).

[4] เศาะฮีห์ อัล-บุคอรีย์ (1/ 71).

ทั้งหลายเคยส่ง “ดัรรอญะฮ์” ไปหาท่านหญิงอาอิชะฮ์ (คือสิ่งที่สตรีใช้สอดไว้เพื่อดูว่ายังหลงเหลือร่องรอยของประจำเดือนหรือไม่) โดยภายในมี “กุรซุฟ” (สำลี) ที่ปรากฏสีเหลืองอยู่ ท่านหญิงอาอิชะฮ์จึงกล่าวว่า: “จงอย่ารีบร้อน (ตัดสินว่าหมดประจำเดือน) จนกว่าพวกเธอจะเห็นของเหลวสีขาวใส"[1].

“และคำว่า อัล-กัสสะฮ์ อัล-บัยฎออ์ หมายถึง น้ำสีขาวที่มดลูกขับออกมาเมื่อการมีประจำเดือนสิ้นสุดลง”

ประเภทที่ 4 : มีวันเว้นวัน คือ วันหนึ่งจะเห็นเลือดและอีกวันจะเห็นใส เป็นต้น ซึ่งจะมี 2 กรณี ดังนี้:

1.เลือดดังกล่าวมีอยู่กับสตรีตลอดเวลา ไม่ว่าจะในช่วงเวลาใดก็ตาม ก็ถือว่าเป็นเลือดอิสติฮาเฎาะฮ์ และสตรีที่พบเลือดเช่นนั้นให้ถือสถานภาพและบทบัญญัติของผู้มีเลือดอิสติฮาเฎาะฮ์.

2.เลือดนั้นมิได้ออกอย่างต่อเนื่องกับสตรี แต่จะออกในบางช่วงเวลา และนางมีช่วงเวลาความสะอาดที่แท้จริง ดังนั้น บรรดานักวิชาการ เราะฮิมะฮุมุลลอฮ์ ได้มีความเห็นที่แตกต่างกันในประเด็น “ช่วงความสะอาดนี้” ว่า จะถือว่าเป็น “ความสะอาด (ฏุฮ์ร)” หรือจะให้ข้อกำหนดของประจำเดือนครอบคลุมช่วงเวลานั้นด้วย?

ทัศนะของมัสฮับอัชชาฟีอีย์ที่ถูกต้องที่สุดจากสองทัศนะ ให้ใช้กฎข้อบังคับเดียวกับประจำเดือน ดังนั้นจึงถือว่าเป็นประจำเดือน[2] และเป็น

---

[1] บันทึกโดย อัลบุคอรีย์ (มุอัลลัก): หมวดอัลหัยฎ์, บาบการมาและการหมดไปของประจำเดือน, ก่อนหะดีษที่ (320)

[2] อัล-อุมม์ (1/ 83-84).

ทัศนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมิยยะฮ์ และเจ้าของหนังสือ อัล ฟาอิก[1]และมัสฮับของอบู หะนีฟะฮ์[2] และเป็นเพราะว่า ของเหลวสีขาวใส ไม่ปรากฏในช่วงนั้น และหากถือว่านั่นเป็นช่วงที่สะอาดแล้ว จะทำให้ช่วงก่อนหน้าเป็นประจำเดือน และช่วงหลังจากนั้นก็เป็นประจำเดือน ด้วย ซึ่งไม่มีผู้ใดกล่าวเช่นนั้น อีกทั้งหากถือเป็นความสะอาด จะทำให้ การนับจำนวนวันอิดดะฮ์ตามกุรอานสิ้นสุดภายในห้าวันเท่านั้น ซึ่งไม่ สอดคล้อง. และเพราะว่าหากถือว่านั่นเป็นช่วงที่สะอาด จะทำให้เกิด ความยากลำบากและความเหน็ดเหนื่อย เช่น การอาบน้ำชำระร่างกาย และสิ่งอื่น ๆ ทุกสองวัน ซึ่งความยากลำบากเช่นนี้ถูกป้องกันไว้ใน หลักการของศาสนา ฮัมดุลิลลาฮฺ

ทัศนะที่เป็นที่แพร่หลายในมัซฮับหะนาบิละฮ์ คือ เลือดถือเป็น ประจำเดือน และช่วงที่ไม่มีเลือด (ความสะอาด) ถือเป็นความบริสุทธิ์ เว้นแต่กรณีที่เมื่อนำระยะเวลาของเลือดและช่วงสะอาดมารวมกันแล้ว เกินระยะเวลาสูงสุดของประจำเดือน ในกรณีนั้น เลือดที่เกินออกมาจะ ถือว่าเป็นเลือดอิสติฮาฎอฮ์(เลือดเสีย)[3]

และในหนังสือ อัล-มุฆนีย์ได้กล่าวว่า : “มีแนวโน้มที่จะถือว่า การหยุด ไหลของเลือด หากมีระยะเวลาน้อยกว่าหนึ่งวัน ไม่ถือว่าเป็นความบริสุทธิ์ ทั้งนี้โดยอาศัยรายงานทัศนะที่เราได้กล่าวมาแล้วในประเด็นนิฟาซ ว่าไม่ให้

[1] ถูกอ้างอิงจากพวกนางในหนังสืออัล-อินศอฟ

[2] อัล-อัศล์ (19/2-20)

[3] อัล-มุฆนีย์ (226/1).

คำนึงถึงช่วงเวลาที่น้อยกว่าหนึ่งวัน ซึ่งทัศนะนี้เป็นทัศนะที่ถูกต้อง - อินชาอัลลอฮฺ - เนื่องจากเลือดอาจไหลในบางครั้งและหยุดในบางครั้ง และการกำหนดให้สตรีต้องอาบน้ำยกหะดัษทุกครั้งที่นางสะอาดเพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่านั้น เป็นความลำบากยากเข็ญ ซึ่งศาสนาได้ขจัดออกไป เพราะอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

﴿...وَمَا جَعَلَ عَلَيۡكُمۡ فِي ٱلدِّينِ مِنۡ حَرَجٖ...﴾

((...และพระองค์มิได้ทรงทำให้เป็นการลำบากแก่พวกเจ้าในเรื่องของศาสนา...)) (ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 78)

เขากล่าวว่า: ด้วยเหตุนี้ เลือดที่หยุดไหลก่อนครบวันหนึ่งจะไม่ถือว่าอยู่ในช่วยสะอาด เว้นแต่จะเห็นหลักฐานที่ชี้ชัด เช่น เลือดหยุดไหลในช่วงสุดท้ายของประจำเดือน หรือเห็นน้ำสีขาว[1] สิ้นสุดคำอ้างอิง

ดังนั้นทัศนะของเจ้าของหนังสือ อัล-มุฆนีย์ จึงเป็นทัศนะที่เป็นกลางระหว่าง 2 ทัศนะที่ได้กล่าวมาข้างต้น วัลลอฮุอะลัม

ประเภทที่ 5 : เลือดแห้ง โดยที่นางจะเห็นแต่ความชื้น ซึ่งถ้าเป็นช่วงมีประจำเดือน หรือ ช่วงที่เชื่อมกับการมาประจำเดือนก่อนที่เธอจะสะอาด แสดงว่าสิ่งนั้นเป็นประจำเดือน และถ้าออกมาหลังมีประจำเดือน (สะอาด) แสดงว่าสิ่งนั้นไม่ใช่ประจำเดือน เพราะจุดประสงค์ของเรื่องนี้คือเพื่อให้มีความเกี่ยวเนื่องกับสิ่งที่ออกมาที่เป็นสีเหลืองและสีน้ำตาล และนี่คือหุกุมของมัน

[1] อัล-มุฆนี (257/1).

บทที่ 4
บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน

บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือนมีมากกว่า 20 ประเด็น แต่เราจะกล่าวบางส่วนที่เห็นว่าจำเป็นต้องรู้และสำคัญที่สุดดังนี้

1.การละหมาด หญิงที่มีประจำเดือน ห้ามละหมาดทั้งฟัรฎูและนัฟล์ การละหมาดของเธอในช่วงนี้ ไม่ถูกต้อง และการละหมาดก็ไม่ถือเป็นหน้าที่ของเธอ เว้นแต่เธอจะสามารถเข้าถึงเวลาใดเวลาหนึ่งของการละหมาดได้ ครบหนึ่งร็อกอะฮ์เต็ม ในกรณีนั้น การละหมาดจึงเป็นหน้าที่ของเธอ ไม่ว่าที่เธอจะเริ่มได้ครบร็อกอะฮฺนั้นตั้งแต่ต้นเวลาละหมาดหรือตอนท้ายเวลาละหมาดก็ตาม

ตัวอย่างของการมีประจำเดือนในช่วงแรกเริ่ม : หญิงที่เริ่มการมีประจำเดือนหลังจากดวงอาทิตย์ตกดิน ซึ่งเหลือเวลาละหมาดมัฆริบอีกแค่นิดเดียวเพียง 1 ร็อกอะฮ์เท่านั้น ดังนั้นวาญิบสำหรับนางต้องละหมาดมัฆริบชดเมื่อนางสะอาด

ตัวอย่างในตอนท้ายของการมีประจำเดือน: หญิงที่สิ้นสุดการมีประจำเดือนก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น ในเวลาประมาณหนึ่งร็อกอะฮ์เท่านั้น ดังนั้นวาญิบสำหรับนางต้องละหมาดซุบฮ์ชดหลังจากชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะนางทันกับส่วนหนึ่งของเวลาละหมาดนั้นหนึ่งร็อกอะฮ์

แต่หากนางได้สิ้นสุดการมีประจำเดือนโดยทันกับส่วนหนึ่งของ

เวลาที่ไม่ถึงร็อกอะฮ์ที่สมบูรณ์ เช่น หากนางมีประจำเดือนในตัวอย่างที่หนึ่งหลังจากดวงอาทิตย์ตกดินเพียงชั่วขณะ หรือชำระตัวให้บริสุทธิ์ในตัวอย่างที่ 2 ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเพียงชั่วขณะ ในกรณีดังกล่าวนี้ การละหมาดไม่เป็นวาญิบสำหรับนาง เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า:

«مَنْ أَدْرَكَ رَكْعَةً مِنَ الصَّلَاةِ فَقَدْ أَدْرَكَ الصَّلَاةَ».

"ผู้ใดทันละหมาดหนึ่งร็อกอะฮ์ แท้จริงเขาได้ทันการละหมาดนั้นแล้ว" บันทึกโดย อัลบุคอรีย์และมุสลิม[1], ดังนั้นความหมายคือ ผู้ใดที่ทันไม่ถึงหนึ่งร็อกอะฮ์ ถือว่าเขาไม่ทันการละหมาดนั้น

ถ้านางทันกับละหมาดอัสริ 1 ร็อกอะฮ์ ดังนั้นจำเป็นด้วยไหมที่นางจะต้องละหมาดซุฮริกับอัสริภายในเวลาเดียวกันหรือทันกับช่วงสุดท้ายของละหมาดอิชาอ์แล้วนางจะต้องละหมาดมัฆริบกับอิชาอ์ด้วยหรือไม่?

ในประเด็นนี้มีความเห็นแตกต่างกันในหมู่นักวิชาการ แต่ทัศนะที่ถูกต้องคือ นางไม่จำเป็นต้องละหมาดเว้นแต่เฉพาะละหมาดที่นางได้ทันเวลาเท่านั้น ซึ่งได้แก่ ละหมาดอัศรีและละหมาดอิชาอ์เท่านั้น เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวสัลลัม ได้กล่าวว่า:

«مَنْ أَدْرَكَ رَكْعَةً مِنَ الْعَصْرِ قَبْلَ أَنْ تَغْرُبَ الشَّمْسُ فَقَدْ أَدْرَكَ الْعَصْرَ».

[1] รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวดว่าด้วยเวลาละหมาด, บาบเรื่องผู้ที่ทันละหมาดหนึ่งร็อกอะฮ์, เลขที่ (580) และมุสลิม: หมวดว่าด้วยมัสยิดและสถานที่ละหมาด, บาบเรื่องผู้ใดทันละหมาดหนึ่งร็อกอะฮ์ แท้จริงเขาได้ทันการละหมาดนั้นแล้ว, เลขที่ (607) จากท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ

"ผู้ใดทันละหมาดอัศริหนึ่งร็อกอะฮ์ ก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน แท้จริงเขาได้ทันการละหมาดอัสริแล้ว" บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์และมุสลิม[1] ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวสัลลัมไม่ได้ กล่าวว่า: แท้จริงเขาได้ทันละหมาดซุฮริและอัสริแล้ว

และท่านมิได้กล่าวถึงการจำเป็นต้องละหมาดซุฮ์ริแก่เขาแต่อย่างใด โดยหลักการเดิมถือว่าบุคคลพ้นจากภาระผูกพัน และทัศนะนี้เป็นมัซฮับของอาบูหะนีฟะฮ์และมาลิก ซึ่งมีการถ่ายทอดทัศนะดังกล่าวจากทั้งสองท่านไว้ในหนังสือ ชัรห์ อัลมุฮัซซับ[2]

ส่วนการกล่าวซิกรุลลอฮ์ ตักบีร์ ตัสบีห์ ตะห์มีด กล่าวบิสมิลละฮ์ ก่อนรับประทานอาหารและอื่นๆ การอ่านหนังสือหะดีษ ฟิกฮ์ ดุอาอ์ และการกล่าว อามีนหลังดุอาอ์ และการฟังอัลกุรอาน เหล่านี้ไม่เป็นที่ต้องห้ามใดๆ สำหรับนาง ดังที่มีการรายงานโดยอัล-บุคอรีย์และมุสลิม และแหล่งอื่นๆว่า

«أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَتَّكِئُ فِي حِجْرِ عَائِشَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهَا وَهِيَ حَائِضٌ فَيَقْرَأُ الْقُرْآنَ».

"แท้จริงท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม นั่งเล่นอยู่ในห้องกับท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา โดยที่ท่านอ่านอัลกุรอานใน

---

[1] รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวดว่าด้วยเวลาละหมาด, บาบว่าด้วยผู้ที่ทันละหมาดฟัจญ์รหนึ่งร็อกอะฮ์, เลขที่ (579) และมุสลิม: หมวดว่าด้วยบรรรดามัสญิดและสถานที่ละหมาด, บาบว่าด้วยผู้ที่ทันหนึ่งร็อกอะฮ์ถือว่าทันละหมาดนั้น, เลขที่ (608) จากหะดีษของท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ

[2] อัลมัจมูอ์ ชัรห์ อัลมุฮัซซับ (3/ 70)

ขณะที่ท่านหญิงอาอิชะฮ์มาประจำเดือน"[1]

และในบันทึกของอิหม่ามอัล-บุคอรีย์และมุสลิมเช่นกันได้รายงานว่า อุมมุ อะฏียะฮ์ กล่าวว่า : ฉันได้ยินท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:

«يَخْرُجُ الْعَوَاتِقُ وَذَوَاتُ الْخُدُورِ وَالْحُيَّضُ -يَعْنِي: إِلَى صَلَاةِ الْعِيدَيْنِ- وَلْيَشْهَدْنَ الْخَيْرَ، وَدَعْوَةَ الْمُؤْمِنِينَ، وَيَعْتَزِلُ الْحُيَّضُ الْمُصَلَّى».

"บรรดาสตรีสาว บรรดาสตรีที่อยู่ในเรือน และบรรดาสตรีที่มีประจำเดือน ให้พวกนางออกมา —หมายถึงไปยังละหมาดอีดทั้งสอง— และให้พวกนางร่วมรับความดีงาม และการวิงวอนขอพรของบรรดาผู้ศรัทธา แต่บรรดาสตรีที่มีประจำเดือนให้แยกอยู่ห่างจากสถานที่ละหมาด"[2]

ส่วนการอ่านอัลกุรอานด้วยตัวเองนั้น ถือว่าเป็นที่อนุญาตให้ใช้สายตามองดูไปยังอายาตอัลกุรอานแล้วใคร่ครวญความหมาย หรืออ่านในใจได้โดยไม่ต้องออกเสียง อีหม่ามอัน-นะวาวีย์ ได้กล่าวในหนังสือ ชัรหุล-มุฮัซซิบ โดยท่านกล่าวว่า : "เป็นที่อนุญาตไม่มี

---

[1] รายงานโดยอัลบุคอรี ใน หมวดเลือดประจำเดือน บาบการอ่านของผู้ชายขณะอยู่บนตักภรรยาของเขาในขณะที่นางมีประจำเดือน หมายเลข (297) และมุสลิม ในหมวดเลือดประจำเดือน บาบการเอนตัวของผู้ชายบนตักภรรยาของเขาในขณะที่นางมีประจำเดือนและการอ่านอัลกุรอาน หมายเลข (301) จากฮะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ ร่อฎิยัลลอฮุอันฮา

[2] รายงานโดยอัล-บุคอรีย์: ในหมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน บาบการเข้าร่วมของสตรีที่มีประจำเดือนในวันอีดทั้งสองและการวิงวอนของชาวมุสลิม และพวกนางต้องปลีกตัวออกจากสถานที่ละหมาด" หมายเลข (324). และมุสลิม: ในหมวดว่าด้วยเรื่องการละหมาดในวันอีดทั้งสอง, บาบการกล่าวถึงการอนุญาตให้สตรีออกไปยังสถานที่ละหมาดในวันอีดทั้งสองและร่วมฟังคุฏบะฮ์ โดยแยกจากบรรดาบุรุษ" หมายเลข (890).

ทัศนะที่เห็นต่าง"[1]

ส่วนกรณีที่การอ่านของนางเป็นการเปล่งเสียงออกมาทางลิ้น บรรดานักวิชาการส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเป็นสิ่งต้องห้ามและไม่อนุญาต ส่วนอิหม่ามอัล-บุคอรีย์[2] อิบนุ ญะรีร อัล-เฏาะบะรีย์[3] และ อิบนุ อัล-มุนซิร[4] เห็นว่า : เป็นที่อนุญาต

มีการถ่ายทอดทัศนะดังกล่าวจากอิหม่ามมาลิก และจากอิหม่ามอัชชาฟิอีย์ในทัศนะเดิม[5] โดยได้มีการบันทึกทัศนะนี้จากทั้งสองท่านไว้ในหนังสือ ฟัตหุลบารี[6]

และอิมามอัลบุคอรีย์ได้บันทึกไว้ในลักษณะมุอัลลักจากท่านอิบรอฮีม อันนะเคาะอีย์ ว่า : ไม่ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามในการอ่านอายะฮฺอัลกุรอาน[7]

ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมิยะฮ์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือฟัตวาของท่าน ที่รวบรวมโดย อิบนุ กอซิม ว่า: "การห้ามอ่านอัลกุรอานออกเสียงสำหรับหญิงที่มีประจำเดือนนั้น ไม่ปรากฏหลักฐานจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ ส่วนหะดีษที่กล่าวว่า

---

[1] อัล-มัจมูอ์ (2/357)

[2] ดู เศาะฮีหฺ อัล-บุคอรีย์: หมวดเลือดประจำเดือน, บาบว่าด้วยสตรีผู้มีประจำเดือนปฏิบัติพิธีกรรมทั้งหมด ยกเว้นการเฏาะวาฟรอบบัยตุลลอฮ์, และฟัตหุลบารีย์ (1/407-408)

[3] (ดู ฟัตหุลบารี 1/408)

[4] หนังสืออัลเอาส็อด (2/ 223).

[5] อัล-มัจมูอ (2/ 356)

[6] (ฟัตหุลบารี 1/408)

[7] อัลบุคอรีย์ได้บันทึกไว้ในลักษณะมุอัลลัก : หมวดเลือดประจำเดือน บาบสตรีที่มาประจำเดือนปฏิบัติศาสนกิจได้ทั้งหมด ยกเว้นการตอวาฟรอบบัยตุลลอฮ์, ก่อนหะดีษหมายเลข (305)

«لَا تَقْرَأُ الحَائِضُ وَلَا الجُنُبُ شَيْئًا مِنَ الْقُرْآنِ».

"ไม่อนุญาตให้อ่านอัลกุรอาน สำหรับผู้หญิงที่มีประจำเดือนและผู้มีญะนาบะฮฺ"[1] เป็นหะดีษเฎาะอีฟโดยมติเห็นพ้องของบรรดาผู้รู้ด้านหะดีษ[2]

และในสมัยของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม สตรีทั้งหลายย่อมมีประจำเดือนกันอยู่แล้ว หากการอ่าน(อัลกุรอาน)นั้นเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับพวกนางดังเช่นการละหมาด แน่นอนว่านี่จะเป็นเรื่องที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ชี้แจงไว้อย่างชัดเจนแก่ประชาชาติของท่าน และบรรดามารดาแห่งบรรดาผู้ศรัทธาก็ย่อมได้เรียนรู้ และเป็นสิ่งที่พวกนางถ่ายทอดแก่ผู้คนทั่วไป ดังนั้น เมื่อไม่มีผู้ใดถ่ายทอดมาจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ถึงการห้ามในเรื่องนี้ จึงไม่อาจถือว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งต้องห้ามได้ ทั้งที่เป็นที่ทราบกันว่าท่านมิได้ห้ามไว้ และเมื่อท่านมิได้ห้าม ทั้งที่มีกรณีการมีประจำเดือนเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในสมัยของท่าน ก็ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่าสิ่งนั้นมิใช่สิ่งต้องห้าม[3]

และสิ่งที่สมควรกล่าว หลังจากที่เราได้ทราบถึงข้อขัดแย้งของบรรดานักวิชาการแล้ว คือ: ความเหมาะสมที่สุดสำหรับหญิงที่มี

---

[1] รายงานโดย อัดดิรมีซีย์: หมวดว่าด้วยเรื่องความสะอาด, บาบที่ว่าด้วยผู้มีญะนาบะฮฺและผู้หญิงที่มีประจำเดือนไม่อ่านอัลกุรอาน, (131)

[2] ดู: อัลอิลัล โดย อัดดิรมิซีย์ (หน้า 69), อัสสุนัน อัลกุบรอ โดย อัลบัยฮะกีย์ (1/309), อัลอะห์กาม อัชชัรอียะฮ์ โดย อิบนุ อับดิลฮัก (1/504), นัศบุรรอยะฮ์ โดย อัซซัยละอีย์ (1/195).

[3] มะญ์มูอฺ อัล-ฟะตาวา (26/ 191)

ประจำเดือนคือไม่ควรอ่านอัลกุรอานด้วยการออกเสียงด้วยลิ้น เว้นแต่ในกรณีที่มีความจำเป็น เช่น เป็นครูผู้สอนและต้องสอนให้ผู้เรียนอ่านตาม หรือในสถานการณ์สอบที่ผู้เรียนจำเป็นต้องอ่านเพื่อตรวจสอบการสอบของตน หรือในกรณีที่คล้ายคลึงกัน

2.การถือศีลอด ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามสำหรับหญิงที่มีประจำเดือน ไม่ว่าจะเป็นการถือศีลอดฟัรฎู หรือ สุนัต และไม่เศาะห์ (ใช้ไม่ได้) แต่จำเป็นต้องชดสำหรับนางในการถือศีลอดที่เป็นฟัรฎู ด้วยหลักฐานอัล-หะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา:

"كَانَ يُصِيبُنَا ذَلِكَ -تَعْنِي: الْحَيْضَ- فَنُؤْمَرُ بِقَضَاءِ الصَّوْمِ وَلَا نُؤْمَرُ بِقَضَاءِ الصَّلَاةِ".

ความว่า : "สิ่งนั้นเคยเกิดขึ้นกับพวกเรา - หมายถึงการมีประจำเดือน - แล้วพวกเราถูกสั่งให้ชดใช้การถือศีลอด แต่ไม่ถูกสั่งให้ชดใช้การละหมาด" (บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)[1]

และหากนางมีประจำเดือนในขณะที่นางกำลังถือศีลอด การถือศีลอดของนางถือว่าเสีย ถึงแม้ว่าการมาของประจำเดือนนั้นเกิดขึ้นก่อนตะวันตกดินเพียงเล็กน้อยก็ตาม และจำเป็นที่สำหรับนางจะต้องถือชดการถือศีลอดของวันนั้น หากว่าการถือศีลอดนั้นเป็นฟัรฎู แต่หากนางรู้สึกเหมือนมีประจำเดือนก่อนตะวันตกดินแต่เลือดยังไม่ออกมาแต่

[1] บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบสตรีมีประจำเดือนไม่ต้องชดใช้การละหมาด, หะดีษเลขที่ (321). และมุสลิม: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบจำเป็นสำหรับสตรีมีประจำเดือนต้องชดใช้การถือศีลอด แต่ไม่ต้องชดใช้การละหมาด, หะดีษเลขที่ (335). และสำนวนนี้เป็นของมุสลิม

ออกมาหลังจากนั้น ดังนั้นในทัศนะที่ถูกต้องที่สุด คือการถือศีลอดของนางถือว่าใช้ได้ ทั้งนี้เพราะเลือดที่ยังไม่ออกมานั้น ไม่มีหุกุ่มใดๆ สำหรับมัน

เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม เมื่อครั้นมีคนถามท่านถึงหญิงที่ฝันดังที่ผู้ชายฝันว่า : นางต้องอาบน้ำยกหะดัษหรือไม่?

قال: «نَعَمْ إِذَا هِيَ رَأَتِ الْمَاءَ».

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ตอบว่า : "ใช่ นางต้องอาบน้ำยกหะดัษ หากนางเห็นน้ำออกมา"[1] ดังนั้น บทบัญญัติจึงผูกโยงอยู่กับการเห็นน้ำอสุจิ มิใช่เพียงการเคลื่อนย้ายของมัน ฉันใดก็ฉันนั้น ประจำเดือนก็จะมีผลทางบทบัญญัติก็ต่อเมื่อเห็นเลือดไหลออกมาภายนอกเท่านั้น มิใช่เพียงการเคลื่อนย้ายอยู่ภายใน

และเมื่อเวลารุ่งอรุณ(ฟัจร์)ได้เข้ามาขณะที่นางมีประจำเดือน การถือศีลอดของนางในวันนั้นถือว่าใช้ไม่ได้ แม้ว่าประจำเดือนจะหยุดหลังเวลาฟัจร์เข้ามาเพี่ยงเล็กน้อยก็ตาม

และถ้าประจำเดือนได้หยุดก่อนเวลาฟัจร์เพียงเล็กน้อยแล้วนางก็ได้ทำการถือศีลอด ถือว่าการศีลอดนั้นใช้ได้ แม้ว่านางจะยังไม่อาบน้ำยกหะดัษนอกจากหลังเวลารุ่งอรุณเข้ามาก็ตาม เหมือนผู้ที่มีญุนุบ (การที่ตัวไม่ชำระร่างกายยกหะดัษเพราะหลับนอนกับคู่ครอง หรือ ฝันเปียก)

[1] รายงานโดยอัลบุคอรี: ใน หมวดความรู้ บาบความละอายในการแสวงหาความรู้ หมายเลข (130) และโดยมุสลิม: ใน หมวดเลือดประจำเดือน บาบบัญญัติให้สตรีต้องอาบน้ำยกหะดัษใหญ่... หมายเลข (313).

ถ้าเขาตั้งใจถือศีลอดขณะที่เขามีญุนุบและยังไม่อาบน้ำนอกจากหลังเวลาฟัจร์เข้ามาแล้ว ถือว่าการถือศีลอดของเขาในวันนั้นใช้ได้ ด้วยหลักฐานหะดีษท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ซึ่งได้กล่าวว่า :

"كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُصْبِحُ جُنُبًا مِنْ جِمَاعٍ غَيْرِ احْتِلَامٍ ثُمَّ يَصُومُ فِي رَمَضَانَ".

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เคยเข้าสู่ยามเช้าในสภาพญุนุบอันเนื่องมาจากการร่วมประเวณี มิใช่จากการฝันเปียก แล้วท่านก็ยังคงถือศีลอดในเดือนรอมฎอน บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์และมุสลิม[1].

3. การเดินรอบกะอ์บะฮ์ (การเฏาะวาฟ) : เป็นที่ต้องห้ามสำหรับนางซึ่งการการเดินรอบกะอ์บะฮ์ (การเฏาะวาฟ) ทั้งที่เป็นฟัรฎูและสุนัต และการเฏาะวาฟของนางนั้นก็ใช้ไม่ได้ ส่วนการปฏิบัติอื่นๆ เช่น การเดินระหว่างภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์ (อัสสะอ์ยุ) การวุกูฟที่อะรอฟะฮ์ การค้างคืนที่มุซดะลิฟะฮ์ การขว้างเสาหินและอื่นๆ ในการทำหัจญ์และอุมเราะฮ์ไม่เป็นที่ต้องห้ามใดๆ สำหรับนาง ทั้งนี้ เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ขณะที่นางมีประจำเดือนว่า :

«افْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ غَيْرَ أَلَّا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهُرِي».

"จงทำทุกอย่างที่ผู้ประกอบพิธีฮัจญ์ทำกัน ยกเว้นเธอจะต้องไม่ทำ

[1] รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวดการถือศีลอด บาบ การอาบน้ำของผู้ถือศีลอด, เลขที่ (1931). และมุสลิม: หมวดการถือศีลอด , บาบความถูกต้องของการถือศีลอดของผู้ที่แสงอรุณขึ้นในขณะที่เขามีญะนาบะฮ์, เลขที่ (1109).

การตอวาฟรอบบัยตุลลอฮ์ จนกว่าเธอจะสะอาดจากประจำเดือน"[1]

และในเรื่องนี้ หากนางทำการเฏาะวาฟในขณะที่นางสะอาดและหลังจากเฏาะวาฟมีเลือดประจำเดือนออกอย่างกระทันหัน หรือขณะที่นางเดินระหว่างภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์ (อัสสะอ์ยุ) ก็ถือว่าไม่เป็นผลเสียใดๆ สำหรับนาง

4.ไม่จำเป็นต้องเฏาะวาฟอำลา (วิดาอ์) สำหรับสตรีนั้น หากนางได้ทำพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ครบถ้วนแล้ว จากนั้นมีประจำเดือนก่อนออกเดินทางกลับไปยังบ้านเมืองของตน และเลือดยังคงมีอยู่จนกระทั่งถึงเวลาที่นางต้องออกเดินทางกลับ เช่นนั้น นางสามารถออกเดินทางได้โดยไม่ต้องทำตอวาฟอำลา ด้วยหลักฐานหะดีษอิบนุอับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา ซึ่งท่านได้กล่าวว่า :

"أُمِرَ النَّاسُ أَنْ يَكُونَ آخِرُ عَهْدِهِمْ بِالْبَيْتِ، إِلَّا أَنَّهُ خُفِّفَ عَنِ الْمَرْأَةِ الْحَائِضِ".

"มีคำสั่งให้บรรดาผู้แสวงบุญจบพิธีของตนด้วยการฏอวาฟที่บัยติลลาฮฺ ยกเว้นสตรีที่มีประจำเดือนซึ่งได้รับการยกเว้น" (บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม[2])

และไม่ส่งเสริมให้หญิงที่มีประจำเดือนทำการอำลา (วิดาอ์) ด้วย

---

[1] บันทึกโดย บุคอรีย์ ในหมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบผู้หญิงมีประจำเดือนปฏิบัติศาสนกิจได้ทั้งหมด ยกเว้นการตอวาฟบัยตุลลอฮ์, หมายเลข (305). และมุสลิมในหมวดว่าด้วยเรื่องการทำฮัจญ์, บาบการอธิบายรูปแบบต่างๆ ของการครองอิหฺรอม, หมายเลข (1211).

[2] รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวดอัล-ฮัจญ์, บาบการเฏาะวาฟอำลา, (1755). และมุสลิม: หมวดอัล-ฮัจญ์, บาบข้อบังคับเฏาะวาฟอำลาและการผ่อนปรนสำหรับสตรีมีประจำเดือน, (1328).

การไปขอพร (ดุอาอ์) ที่ประตูมัสยิดอัลหะรอม เพราะไม่มีหลักฐานจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ให้กระทำเช่นนั้น และการอิบาดะฮ์นั้นจำเป็นต้องมีหลักฐานที่ชัดเจน แต่สิ่งที่รายงานมาจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมบ่งชี้ไปในทางตรงกันข้าม ทั้งนี้ในเหตุการณ์ของท่านหญิงศอฟียะฮฺ รอฎิยัลลอฮุอันฮา เมื่อ นางมีประจำเดือนภายหลังจากได้ทำฏอวาฟอิฟาฎอฮฺแล้ว ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวแก่นางว่า:

«فَلْتَنْفِرْ إِذَنْ».

«ถ้าเช่นนั้น ก็จงออกไปเถิด» (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)[1]

ซึ่งท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ไม่ได้ใช้ให้นางไปยังประตูมัสยิด และหากการกระทำในลักษณะนั้นเป็นที่อนุญาต ท่านนบีต้องสร้างความกระจ่างอย่างแน่นอน ส่วนการเฏาะวาฟหัจญ์และอุมเราะฮ์จะไม่เป็นที่ยกเลิกสำหรับนาง แต่ให้นางเฏาะวาฟหลังจากที่นางสะอาดแล้ว

5.การนั่งในมัสยิด : ไม่เป็นที่อนุญาตให้นางเข้าไปนั่งในมัสยิดและสถานที่สำหรับทำการละหมาดอีด ตามหะดีษของท่านอุมมุอัฏฏิยะฮฺ รอฎิยัลลอฮุอันฮา ซึ่งนางได้ยินท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ

[1] รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวด อัล-ฮัจญ์, บาบ เมื่อสตรีมีประจำเดือนหลังจากนางได้เฏาะวาฟอิฟาเฏาะฮฺ, (1757). และมุสลิม: หมวด อัล-ฮัจญ์, บาบ ความจำเป็นของการเฏาะวาฟอำลา, (1211).

วะซัลลัม กล่าวไว้ว่า :

«يَخْرُجُ الْعَوَاتِقُ ذَوَاتُ الْخُدُورِ وَالْحُيَّضُ».

“ให้บรรดาหญิงสาว ที่เก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน และหญิงที่กำลังมีประจำเดือนออกไป

และในหะดีษนี้:

«يَعْتَزِلُ الْحُيَّضُ الْمُصَلَّى».

"ผู้หญิงที่มีประจำเดือนให้ปลีกตัวออกจากที่ละหมาด" (บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)[1]

6.การมีเพศสัมพันธ์ : โดยเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับสามีที่จะร่วมประเวณีกับนาง และเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับนางที่จะยินยอมให้เขากระทำเช่นนั้น เพราะอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า :

﴿وَيَسۡـَٔلُونَكَ عَنِ ٱلۡمَحِيضِۖ قُلۡ هُوَ أَذٗى فَٱعۡتَزِلُواْ ٱلنِّسَآءَ فِي ٱلۡمَحِيضِ وَلَا تَقۡرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطۡهُرۡنَۖ...﴾

((และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับประจำเดือน จงกล่าวเถิดว่า มันเป็นสิ่งให้โทษ ดังนั้นพวกเจ้า จงห่างไกลหญิง ในขณะมีประจำเดือน และจงอย่าเข้าใกล้นาง จนกว่านางจะสะอาด...)) [อัลบากอเราะฮ์ : 222]

ความหมายของ อัลมะหีฎ คือ ช่วงมีประจำเดือน และส่วนที่ห้าม

---

[1] รายงานโดยอัล-บุคอรีย์: หมวดการมีประจำเดือน, บาบ การที่ผู้หญิงมีประจำเดือนเข้าร่วมในวันอีดทั้งสองและการวิงวอนของบรรดามุสลิม และพวกนางจะปลีกตัวออกจากที่ละหมาด, เลขที่ (324). และมุสลิม: หมวดการละหมาดอีดทั้งสอง, บาบการกล่าวถึงการอนุญาตให้บรรดาผู้หญิงออกไปสู่สถานที่ละหมาดในวันอีดทั้งสองและร่วมฟังคุฏบะฮ์โดยแยกออกจากบรรดาผู้ชาย, เลขที่ (890).

คือ อวัยวะเพศ และตามคำกล่าวของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัมว่า :

«اصْنَعُوا كُلَّ شَيْءٍ إِلَّا النِّكَاحَ».

"พวกเจ้าจงทำทุกอย่างยกเว้นการนิกาห์" หมายถึง: การมีเพศสัมพันธ์ บันทึกโดยมุสลิม (หมายเลข 49)[1] และบรรดานักวิชาการมุสลิมได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่า : ไม่เป็นที่อนุญาตให้มีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่มีประจำเดือน

ดังนั้น ไม่อนุญาตให้บุคคลใดที่ศรัทธาในพระเจ้าเอกองค์อัลลอฮ์และวันอาคิเราะฮ์ กระทำในสิ่งที่น่าตำหนินี้ ซึ่งมีหลักฐานห้ามระบุไว้ในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ ซุนนะฮ์ของนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม และมติของบรรดาผู้รู้ในอิสลามทั้งหลาย หากมีผู้ใดละเมิด ดังนั้นเขาจึงเป็นหนึ่งในผู้ที่ขัดขืนในคำสั่งของพระเจ้าและเราะสูลของพระองค์ และเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามเส้นทางอื่นจากแนวทางของผู้ศรัทธา เขา(อิหม่ามอัน-นะวาวีย์)กล่าวในหนังสือ อัล-มัจญ์มูอ์ ชัรหฺ อัล-มุฮัซซับ (หน้า 374 เล่ม 2)ว่า: ท่านอัชชาฟีอีย์ เราะฮิมะฮุลลอฮฺกล่าวว่า :"ผู้ใดทำเช่นนั้น แน่นอนเขาได้ทำบาปใหญ่แล้ว" และบรรดาสหายของเราและผู้อื่นกล่าวว่า: "ผู้ใดถือว่าการร่วมประเวณีกับสตรีที่มีประจำเดือนเป็นสิ่งที่อนุญาตได้ เขาย่อมถูกตัดสินว่า

[1] บันทึกโดยมุสลิม: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบการอนุญาตให้สตรีมีประจำเดือนสระศีรษะของสามี, หมายเลข (302)

กลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา" จบคำของอัน-นะวาวีย์

และแท้จริงได้ถูกอนุญาตให้แก่เขาแล้ว –และมวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์–สิ่งที่เขาสามารถใช้ระงับความต้องการของเขาได้ โดยไม่ใช่การร่วมประเวณี เช่น การจูบ การกอด และการสัมผัสร่างกายในส่วนที่ต่ำกว่าช่องคลอดลงมา แต่สิ่งที่ประเสริฐกว่า คือ ไม่ควรสัมผัสในส่วนระหว่างสะดือถึงหัวเข่า เว้นแต่ผ่านสิ่งกั้น ด้วยหลักฐานจากหะดีษท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา :

"كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَأْمُرُنِي فَأَتَّزِرُ فَيُبَاشِرُنِي وَأَنَا حَائِضٌ".

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เคยสั่งให้ฉันนุ่งผ้า แล้วท่านก็ใกล้ชิดกับฉัน ในขณะที่ฉันมีประจำเดือน (บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)[1]

7.การหย่า : ไม่เป็นที่อนุญาตให้สามีหย่าภรรยาขณะที่นางมีประจำเดือน อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿يَاأَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاء فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ...﴾

((โอ้นบีเอ๋ยเมื่อพวกเจ้าหย่าภริยาก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด(อิดดะฮ์)ของพวกนาง)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-เฏาะล๊าก : 1)

คือ: ในสภาพที่เธอจะเริ่มต้นนับอิดดะฮ์ที่แน่นอนเมื่อตอนที่ถูกหย่า และสิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้น ยกเว้นเมื่อเขาหย่าเธอขณะที่ตั้งครรภ์ หรือ

[1] รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวด เลือดประจำเดือน, บาบ การสัมผัสสตรีมีประจำเดือน, (301) และมุสลิม: หมวด อัล-หัยฎ์, บาบ การสัมผัสสตรีมีประจำเดือนเหนือผ้านุ่ง, (293)

ขณะที่พ้นประจำเดือนโดยไม่มีการร่วมประเวณี เพราะว่าเมื่อเธอถูกหย่าขณะมีประจำเดือน เธอจะไม่เริ่มต้นนับอิดดะฮ์ เนื่องจากประจำเดือนที่เธอถูกหย่านั้นจะไม่ถูกนับรวมในอิดดะฮ์ และเมื่อเธอถูกหย่าขณะอยู่ในสภาพพ้นประจำเดือนหลังจากมีเพศสัมพันธ์ อิดดะฮ์ที่เธอจะเริ่มนับนั้นย่อมไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด เนื่องจากไม่รู้ว่าเธอตั้งครรภ์จากการร่วมประเวณีนั้นหรือไม่ ดังนั้น หากเธอตั้งครรภ์ นับอิดดะฮ์ด้วยการตั้งครรภ์ และหากไม่ตั้งครรภ์ นับอิดดะฮ์ด้วยประจำเดือน ดังนั้น เมื่อเกิดความไม่ชัดเจนในเรื่องการกำหนด (อิดดะฮ์) จึงเป็นที่ต้องห้ามในการหย่า จนกว่าจะมีความชัดเจน

ดังนั้น การหย่าสตรีที่มีประจำเดือนจึงเป็นที่ต้องห้ามด้วยหลักฐานจากอายะฮ์ข้างต้น และด้วยหลักฐานจากหะดีษเศาะฮีห์ทั้งในอัลบุคอรีย์มุสลิม และอื่นๆ จากหะดีษของอิบนุ อุมัร ว่าเขาได้หย่าภรรยาของตนในขณะที่นางมีประจำเดือน ต่อมาท่านอุมัรได้รายงานเรื่องนั้นแก่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ทำให้รอซูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมโกรธต่อเขาและพูดว่า :

«مُرْهُ فَلْيُرَاجِعْهَا ثُمَّ لِيُمْسِكْهَا حَتَّى تَطْهُرَ، ثُمَّ تَحِيضَ، ثُمَّ تَطْهُرَ، ثُمَّ إِنْ شَاءَ أَمْسَكَ بَعْدُ، وَإِنْ شَاءَ طَلَّقَ قَبْلَ أَنْ يَمَسَّ، فَتِلْكَ الْعِدَّةُ الَّتِي أَمَرَ اللَّهُ أَنْ تُطَلَّقَ لَهَا النِّسَاءُ».

«บอกให้เขาให้คืนดีกับนาง และอยู่กับนางไว้จนกว่านางจะสะอาด จากนั้นมีประจำเดือน (ครั้งใหม่) และสะอาด ถ้าเขาประสงค์ก็ถือไว้

(ครองนางไว้ต่อ) และถ้าเขาประสงค์จะหย่าก่อนที่จะแตะต้องตัวนาง ก็จงหย่า นั่นคือระยะเวลารอคอย (อิดดะฮ์) ที่อัลลอฮ์ทรงบัญชาไว้สำหรับผู้หญิงที่จะทำการหย่าร้าง»[1]

ดังนั้น หากชายได้หย่าภรรยาของตนในขณะที่เธอมีประจำเดือน เขาย่อมเป็นผู้ทำบาป และเขาจำเป็นต้องกลับใจต่ออัลลอฮฺผู้ทรงสูงส่ง และต้องนำภรรยากลับคืนสู่พันธะสมรสของเขา เพื่อที่จะหย่าเธออีกครั้งหนึ่งด้วยการหย่าที่เป็นไปตามบทบัญญัติศาสนา สอดคล้องกับคำสั่งของอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ โดยเขาปล่อยเธอไว้หลังจากนำเธอกลับ (เข้าสู่พันธะสมรส) จนกว่าเธอจะพ้นประจำเดือนที่เขาได้หย่าเธอในช่วงนั้น จากนั้นเธอมีประจำเดือนอีกครั้งหนึ่ง แล้วเมื่อเธอพ้นประจำเดือน หากเขาประสงค์จะคงไว้ก็ทำได้ และหากประสงค์จะหย่าก็ให้หย่า ก่อนที่เขาจะร่วมประเวณีกับเธอ

ประเด็นที่ได้รับการยกเว้นจากการห้ามการหย่าร้างในระหว่างที่พวกนางมีประจำเดือน มี 3 ข้อ :

1.การหย่าที่เกิดก่อนการมีเพศสัมพันธ์ หรือแตะต้องตัวนาง การอย่านั้นใช้ได้ ในขณะที่นางมีประจำเดือน เนื่องจากไม่มีระยะเวลารอคอย (อิดดะฮ์) สำหรับนางในขณะนั้น ดังนั้น การหย่าร้างนางจึงไม่เป็นที่ขัดต่อหลักการ เพราะอัลลอฮ์ตะอาลาทรงตรัสว่า :

---

[1] บันทึกโดยอัลบุคอรีย์: หมวดว่าด้วยการหย่า (5251) และมุสลิม: หมวดว่าด้วยการหย่า, หัวข้อ การห้ามหย่าหญิงมีประจำเดือนโดยนางไม่ยินยอม และหากฝ่าฝืนการหย่าก็มีผล และถูกสั่งใช้ให้คืนดีกับนาง (1471) จากหะดีษของอิบนุ อุมัร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา

﴿...فَطَلِّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ...﴾

((...ก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด (อิดดะฮ์) ของพวกนาง...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-เฏาะล๊าก : 1)

2.ถ้านางมีประจำเดือนขณะที่มีครรภ์อยู่ ซึ่งก็ได้อธิบายไปแล้วก่อนหน้านี้

3.หากการหย่าเป็นแบบมีสิ่งตอบแทน ถือว่าเป็นการหย่าที่อนุญาต แม้ว่านางจะมีประจำเดือนก็ตาม

เช่น หากทั้งสองมีปัญหาทะเลาะกันหรืออยู่กันอย่างไม่มีความรักต่อกัน ดังนั้นหากสามีจะหย่านางด้วยการชดใช้ค่าเสียหายเพื่อหย่ากับนาง ดังนั้นแม้นางกำลังมีประจำเดือนก็เป็นที่อนุญาตให้หย่าได้ ด้วยหลักฐานหะดีษจากหะดีษของอิบนุอับบาส รอฎิยัลลอฮุอันฮุมา เล่าว่า ภรรยาของซาบิต บิน กอยส์ บิน ชัมมาส ได้มาหาท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วกล่าวว่า“โอ้ ท่านร่อซูลุลลอฮฺ แท้จริงฉันมิได้ตำหนิเขาในเรื่องมารยาทหรือในเรื่องศาสนาแต่อย่างใด แต่ฉันเกลียดการปฏิเสธ (ความกตัญญูต่อสามี) ในอิสลาม”ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ วะซัลลัม จึงกล่าวว่า :

«أَتَرُدِّينَ عَلَيْهِ حَدِيقَتَهُ؟»

เจ้าจะคืนสวนของเขาแก่เขาหรือไม่? เธอกล่าวว่า: ใช่แล้ว แล้วท่านเราะซูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:

«اقْبَلِ الْحَدِيقَةَ وَطَلِّقْهَا تَطْلِيقَةً».

"จงรับสวน (นั้น) และจงหย่าเธอหนึ่งครั้ง" รายงานโดย อัลบุคอรีย์ (52)[1]

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ไม่ได้ถามว่า นางมีประจำเดือนหรือไม่? และเนื่องจากการหย่าร้างในรูปแบบนี้นั้นเป็นความต้องการของผู้หญิงเพื่อไถ่ตัวด้วยตัวเธอเอง จึงอนุญาตให้มีการหย่าในลักษณะนี้ได้เมื่อมีเหตุจำเป็น ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม

ในหนังสือ อัลมุฆนีย์ : กล่าวเหตุผลว่า เป็นที่อนุญาตในการซื้อหย่าในช่วงที่มีประจำเดือน หน้าที่ : 52 เล่มที่ 7 "เพราะการห้ามไม่ให้มีการหย่ากันในช่วงที่มีประจำเดือนนั้น เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบที่เกิดขึ้นจากระยะเวลาการรอคอยที่นาน (อิดดะฮ์) และการซื้อหย่ามีไว้เพื่อขจัดผลกระทบที่เกิดขึ้นกับนางจากความสัมพันธ์ที่ไม่ดีและการใช้ชีวิตกับคนที่นางไม่ชอบและเกลียด ซึ่งมันเป็นผลกระทบที่หนักกว่าเมื่อเทียบกับระยะเวลารอคอยที่นาน (อิดดะฮ์) ดังนั้น จึงอนุญาตขจัดผลกระทบที่หนักกว่าด้วยสิ่งที่เบากว่า ด้วยเหตุนี้ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จึงไม่ถามหญิงที่ซื้อหย่านั้นเกี่ยวกับสภาพของเธอ (มีประจำเดือนหรือไม่)" สิ้นสุดคำพูด

ส่วนการแต่งงานกับผู้หญิงที่กำลังมีประจำเดือนนั้นเป็นที่อนุญาต เพราะตามหลักแล้วนั้นเป็นที่อนุญาต และไม่มีหลักฐานห้ามในเรื่องดังกล่าว ส่วนการที่จะให้สามีอยู่กับภรรยาโดยที่นางมีประจำเดือนนั้น

[1] รายงานโดย อัลบุคอรีย์ (5273) หมวดว่าด้วยการหย่าร้าง บาบการหย่าแบบคุลุอ์และวิธีการ(5273) จากหะดีษของอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมา

ก็ต้องพิจารณาว่าหากมั่นใจว่าจะไม่มีการร่วมประเวณีกันก็ถือว่าอนุญาต และหากไม่แล้วก็ไม่ควรให้ทั้งสองอยู่ด้วยกันจนกว่านางจะสะอาดเพราะอาจทำในสิ่งที่เป็นสิ่งต้องห้าม

8.การพิจารณาช่วงการรอคอย (อิดดะฮ์) ขึ้นอยู่กับการมีประจำเดือน : ดังนั้นเมื่อชายใดได้ทำการหย่ากับภรรยาของตนหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ด้วยกัน หรือได้อยู่กับนางตามลำพังแล้ว ก็จำเป็นให้นับการมีประจำเดือนจำนวน 3 ครั้งถ้วน หากนางเป็นผู้หญิงที่ยังมีประจำเดือน และไม่ใช่ผู้ตั้งครรภ์ ดังที่อัลลอฮ์ตะอาลาได้ตรัสว่า :

﴿وَٱلۡمُطَلَّقَٰتُ يَتَرَبَّصۡنَ بِأَنفُسِهِنَّ ثَلَٰثَةَ قُرُوٓءٖ...﴾

((และบรรดาหญิงที่ถูกหย่าร้าง พวกนาง จะต้องรอคอยต้วของตนเองสามกุรูอ์...)) [อัลบะกอเราะฮฺ : 228]

คือ การที่นางมีประจำเดือนครบ 3 ครั้งถ้วน ดังนั้น หากนางตั้งครรภ์ระยะอิดดะฮฺของนางย่อมสิ้นสุดลงเมื่อคลอดบุตรครบถ้วน ไม่ว่าระยะเวลานั้นจะยาวนานหรือสั้นก็ตามเพราะอัลลอฮ์ตะอาลาได้ทรงตรัสว่า :

﴿...وَأُوْلَاتُ الأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَن يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ...﴾

((...และบรรดาสตรีที่ตั้งครรภ์นั้น ระยะเวลารอคอย (อิดดะฮฺ) ของพวกนาง คือจนกว่าพวกนางจะคลอดบุตรของตน...)) (ซูเราะฮ์อัฏ-เฏาะล๊าก : 4),

และหากพวกนางอยู่ในหมู่ผู้ที่ยังไม่มีประจำเดือน เช่น เด็กสาวที่ยัง

ไม่มีประจำเดือน หรือ ผู้หญิงที่หมดประจำเดือนเนื่องจากวัยชราหรือการผ่าตัดเอามดลูกออก หรืออื่นๆ ที่ไม่มีโอกาสที่จะมีประจำเดือนอีก ดังนั้นระยะเวลาการรอคอยของนาง (อิดดะฮ์) คือ 3 เดือน ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿وَاللَّائِي يَئِسْنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِن نِّسَائِكُمْ إِنِ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَاللَّائِي لَمْ يَحِضْنَ...﴾

((สำหรับผู้หญิงในหมู่ภริยาของพวกเจ้าที่หมดหวังในการมีประจำเดือน หากพวกเจ้ายังสงสัย (ในเรื่องอิดดะฮ์ของนาง) ดังนั้น พึงรู้เถิดว่า อิดดะฮ์ของพวกนางคือสามเดือน...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-เฏาะล๊าก : 4)

และหากพวกนางเป็นคนที่อยู่ในหมู่ผู้มีประจำเดือนแต่ประจำเดือนหยุดโดยเกิดจากสาเหตุบางอย่างที่รู้ชัดเจน เช่น ป่วย ให้นมบุตร ก็ให้นางอยู่ในระยะการรอคอย (อิดดะฮ์) ต่อไป ถึงจะนานแค่ไหนก็ตาม จนกว่าจะมีประจำเดือน จากนั้นก็เริ่มนับอิดดะฮ์ หากเหตุผลนั้นได้หายไปแล้วแต่ประจำเดือนยังไม่มี คือนางได้หายจากโรคที่เป็นแล้วหรือ สิ้นสุดจากการให้นมบุตรแล้ว แต่ประจำเดือนยังไม่มี ดังนั้นให้นางอยู่ในการรอคอยเป็นเวลา 1 ปีเต็มหลังจากการหายจากโรคหรือหยุดจากการให้นมบุตร นี่คือทัศนะที่ถูกต้องที่สุด และสอดคล้องกับหลักการทางศาสนบัญญัติ เพราะว่าถ้าไม่มีเหตุผลแล้ว แต่ประจำเดือนยังไม่มี ก็เปรียบเหมือนคนที่ไม่มีประจำเดือนโดยไม่ทราบสาเหตุ และถ้าประจำเดือนไม่มีโดยไม่ทราบสาเหตุ ก็ต้องให้นางรอ 1 ปีเต็ม ซึ่ง 9

เดือนนั้นเผื่อว่ามีการตั้งครรภ์ก็จะได้ป้องกันไว้ก่อน ส่วนอีก 3 เดือน สำหรับระยะเวลารอคอย (อิดดะฮ์)

ส่วนการหย่าที่เกิดหลังจากทำการนิกาห์ (แต่งงาน) โดยที่ยังไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กัน และยังไม่ได้อยู่ตามลำพังสองต่อสอง ถือว่าไม่มีกำหนดเวลาแห่งการรอคอยใดๆ ทั้งสิ้น (อิดดะฮ์) ไม่ว่าจะเป็นประจำเดือนหรือสิ่งอื่น ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿يَاأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِن قَبْلِ أَن تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُّونَهَا...﴾

((โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! เมื่อพวกเจ้าได้สมรสกับบรรดาหญิงผู้ศรัทธา แล้วพวกเจ้าได้หย่าพวกนางก่อนที่พวกเจ้าจะแตะต้องตัวพวกนาง (คือร่วมหลับนอนกับพวกนาง) ดังนั้นสำหรับพวกเจ้าไม่มีสิทธิ์ (ที่จะให้พวกนางอยู่) ในอิดดะฮ์ โดยที่พวกเจ้าจะนับเวลาการอยู่ในอิดดะฮ์...)) (ซูเราะฮ์ อัล-อะห์ซาบ : 49)

9.การตัดสินในเรื่อง “ความบริสุทธิ์ของมดลูก” หมายถึง การที่มดลูกปลอดจากการตั้งครรภ์ ซึ่งประเด็นนี้จะต้องพิจารณาเมื่อใดก็ตามที่มีความจำเป็นต้องตัดสินเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของมดลูก และในเรื่องนี้ก็มีหลายกรณีย่อยด้วยกัน.

เช่น หากมีชายคนหนึ่งเสียชีวิตลง โดยทิ้งภรรยาที่ตั้งครรภ์ไว้ และนางมีสามี (ใหม่) แล้ว — สามีของนางจะยังไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับนางได้จนกว่านางจะมีประจำเดือน หรือจนกว่าจะปรากฏแน่ชัดว่า

นางตั้งครรภ์ หากปรากฏว่านางตั้งครรภ์จริง เราจะตัดสินว่าเด็กในครรภ์นั้นมีสิทธิ์รับมรดก เพราะเราตัดสินว่ามีตัวตนอยู่ในขณะที่ผู้ให้มรดกเสียชีวิต แต่หากนางมีประจำเดือน เราจะตัดสินว่าเด็กในครรภ์ไม่มีสิทธิ์รับมรดก เพราะเราตัดสินว่ามดลูกของนางบริสุทธิ์จากการตั้งครรภ์ด้วยการมีประจำเดือน

10.วาญิบต้องอาบน้ำยกหะดัษ ดังนั้นวาญิบสำหรับหญิงที่มีประจำเดือนต้องอาบน้ำและทำความสะอาดทั่วเรือนร่าง เมื่อประจำเดือนสิ้นสุดลง ด้วยหะดีษที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวแก่ฟาฏิมะฮ์ บินติ อบีหุบัยช์ ว่า :

«فَإِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةُ فَدَعِي الصَّلَاةَ، وَإِذَا أَدْبَرَتْ فَاغْتَسِلِي وَصَلِّي».

"เมื่อมีประจำเดือนเธอจงหยุดละหมาด และเมื่อประจำเดือนหมดเธอก็จงอาบน้ำชำระร่างกายแล้วจงละหมาด" บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์[1]

ข้อกำหนดขั้นต่ำที่จำเป็นในการอาบน้ำชำระร่างกายตามหลักศาสนาคือการชำระร่างกายด้วยน้ำให้ทั่วร่างกาย แม้กระทั่งบริเวณใต้เส้นผม และสิ่งที่ประเสริฐกว่านั้นคือ การอาบน้ำตามลักษณะที่มีรายงานไว้ในหะดีษ จากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ซึ่งอัสมาอ์ บินติ ชากัล ได้ถามท่านเกี่ยวกับการอาบน้ำเนื่องจากประจำเดือน และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า :

---

[1] บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบว่าด้วยการเริ่มและการสิ้นสุดของประจำเดือน, เลขที่ (320), และมุสลิม: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติหาฎาะฮ์ การอาบน้ำ และการละหมาดของนาง, เลขที่ (333), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

«تَأْخُذُ إِحْدَاكُنَّ مَاءَهَا وَسِدْرَتَهَا فَتَطَهَّرُ فَتُحْسِنُ الطُّهُورَ، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَى رَأْسِهَا فَتَدْلُكُهُ دَلْكًا شَدِيدًا، حَتَّى تَبْلُغَ شُؤُونَ رَأْسِهَا، ثُمَّ تَصُبُّ عَلَيْهَا الْمَاءَ، ثُمَّ تَأْخُذُ فِرْصَةً مُمَسَّكَةً -أَيْ: قِطْعَةَ قُمَاشٍ فِيهَا مِسْكٌ- فَتَطَهَّرُ بِهَا».

ให้สตรีคนหนึ่งในพวกท่านนำน้ำและใบพุทราของตนมา แล้วทำการชำระร่างกายให้สะอาดอย่างดี จากนั้นให้นำน้ำราดลงบนศีรษะของนาง และขยี้ศีรษะอย่างแรงจนกระทั่งน้ำซึมถึงโคนผมทุกส่วน แล้วจึงราดน้ำลงทั่วร่างกาย หลังจากนั้นให้นำผ้าชิ้นหนึ่งที่ชโลมด้วยมิสก์—หมายถึงผ้าชิ้นหนึ่งที่มีน้ำหอมมิสก์—แล้วชำระทำความสะอาดด้วยผ้านั้น" อัสมาอ์ กล่าวว่า: เราจะชำระตัวด้วยมันอย่างไร? ท่านกล่าวว่า:

«سُبْحَانَ اللَّهِ!».

กล่าวว่า "ซุบฮานัลลอฮ์" มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮฺ อาอิชะฮ์กล่าวแก่นางว่า: "จงติดตามรอยเลือด บันทึกโดยมุสลิม (54)[1]

และไม่จำเป็นต้องปลงผม เว้นแต่ในกรณีที่มัดแน่น โดยเกรงว่าน้ำจะไหลไม่ถึงราก ด้วยหลักฐานหะดีษในเศาะหีห์มุสลิม จากอุมมุ สะละมะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ซึ่งนางได้ถามท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ว่า : "แท้จริงฉันเป็นคนที่มัดผมแน่นมากดังนั้นเมื่อฉันต้องอาบน้ำยกหะดัษฉันต้องแกะมันออกหรือไม่? บางรายงานกล่าวว่า : อาบน้ำยกหะดัษเนื่องจากประจำเดือนและญุนุบ? ท่านนบีตอบว่า :

[1] รายงานโดย อัล-บุคอรีย์: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบการอาบน้ำเนื่องจากประจำเดือน, หะดีษเลขที่ (315), และมุสลิม: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบการส่งเสริมให้สตรีที่อาบน้ำจากประจำเดือนใช้ผ้าชิ้นหนึ่งที่มีน้ำหอมเช็ดบริเวณรอยเลือด, หะดีษเลขที่ (332), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

«لَا، إِنَّمَا يَكْفِيكِ أَنْ تَحْثِيَ عَلَى رَأْسِكِ ثَلَاثَ حَثَيَاتٍ ثُمَّ تُفِيضِينَ عَلَيْكِ الْمَاءَ فَتَطْهُرِينَ».

"ไม่จำเป็น แค่เธอเทน้ำบนศีรษะของเธอ 3 ครั้งจากนั้นเทลงบนร่างของเธอให้สะอาด"[1]

และประจำเดือนได้หยุดในเวลาละหมาดให้นางรีบอาบน้ำยกหะดัษเพื่อจะได้ละหมาดในเวลาของมัน หากเป็นช่วงเดินทาง หรือ ไม่มีน้ำ หรือ ใช้น้ำไม่ได้เนื่องจากเจ็บป่วยก็ให้ทำตะยัมมุม (การใช้ดินฝุ่นแทนน้ำ) และให้อาบน้ำภายหลัง

และประจำเดือนของสตรีบางคนได้หยุดในช่วงเวลาหนึ่งของเวลาละหมาด และนางก็เลื่อนการทำความสะอาดร่างกายจนเข้าสู่อีกเวลาหนึ่ง โดยนางกล่าวว่าพวกเธอไม่สามารถชำระร่างกายได้ในเวลานี้ แต่นี่ไม่ใช่ข้อโต้แย้งหรือข้อแก้ตัว เพราะอย่างน้อยให้เธอทำความสะอาดก่อนเท่าที่ทำได้ แล้วค่อยทำความสะอาดใหม่ให้สมบูรณ์เมื่อมีความสะดวก

[1] บันทึกโดยมุสลิม: หมวดว่าด้วยประจำเดือนของสตรี, บาบว่าด้วยข้อชี้ขาดเรื่องเปียผมของสตรีที่อาบน้ำชำระร่างกาย, หมายเลข (330), จากหะดีษของอุมมุสะละมะสุ เราะฎิยัลลอสุอันฮา

บทที่ 5

เลือดอิสติหาเฎาะฮ์และบทบัญญัติของมัน

เลือดอิสติหาเฎาะฮ์ คือ การไหลของเลือดอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุด หรือ ไม่สิ้นสุด หรือ อาจหยุดภายในระยะเวลาสั้นๆ 1-2 วันต่อเดือน

หลักฐานในกรณีที่ 1.คือสภาพที่เลือดไหลไม่หยุด ดังที่ปรากฏในหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา รายงานโดยอัล-บุคอรีย์ ท่านหญิงได้กล่าวว่า: ฟาฏิมะฮ์ บินติ อบี หุบัยช์ ได้บอกแก่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ว่า :

"يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي لَا أَطْهُرُ".

โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์ แท้จริงฉันเป็นคนที่ไม่สะอาด และในอีกรายงานหนึ่ง กล่าวว่า

"أَسْتَحَاضُ فَلَا أَطْهُرُ".

ฉันเป็นคนที่มีเลือดไหลอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุด"[1]

หลักฐานในกรณีที่ 2 คือสภาพที่เลือดไหลหยุดบ้างในระยะเวลาสั้นๆ ดังที่ปรากฏในหะดีษที่ หัมนะฮ์ บินติ ญะห์ชิน ครั้นที่นางไปหาท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม และได้บอกว่า :

[1] รายงานโดย บุคอรีย์: หมวดที่ว่าด้วยการอาบน้ำละหมาด, บาบการล้างเลือด, เลขที่ (228), และมุสลิม: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบว่าด้วยสตรีที่มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ การอาบน้ำและการละหมาดของนาง, เลขที่ (333), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

"يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي أَسْتَحَاضُ حَيْضَةً كَثِيرَةً شَدِيدَةً".

"โอ้ท่านเราะสูลุลลอฮ์ แท้จริงฉันเป็นคนที่มีเลือดออกหนักมาก"

รายงา [รายงานโดยอะหมัด อบู ดาวูด และอัต-ติรมิซีย์[1] ซึ่งท่านได้ตัดสินว่าเศาะฮีหฺ และได้รายงานจากอิมามอะหมัดว่าเศาะฮีหฺ และจากอัล-บุคอรีย์ว่าฮะซัน][2]

ลักษณะของผู้มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์:

ลักษณะของผู้มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์นั้นมี 3 กรณี ดังนี้:

กรณีที่ 1 : มีระยะเวลาการมาประจำเดือนที่ชัดเจนก่อนวันอิสติหาเฎาะฮ์ ดังนั้นในกรณีนี้ ให้นางใช้หุกุ่มของผู้ที่มีประจำเดือนปกติ และส่วนที่ต่อจากการมีประจำเดือนนั้น ถือว่าอิสติหาเฎาะฮ์ โดยให้ถือใช้หุกุ่มของผู้ที่มีอิสติหาเฎาะฮ์

เช่น ผู้ที่มีประจำเดือนใน 6 วันแรกของเดือน ดังนั้นเมื่อนางประสบกับภาวะเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ซึ่งจะไหลตลอดหลังจากนั้นโดยไม่จบสิ้น ดังนั้น 6 วันแรกของต้นเดือน นั้นเป็นประจำเดือนส่วนเลือดที่ไหลออกหลังจากนั้น คือ เลือดอิสติหาเฎาะฮ์ ดังที่ปรากฏในหะดีษของ

---

[1] บันทึกโดยอะห์มัด (6/349), อบู ดาวูด: บทว่าด้วยความสะอาด, หัวข้อผู้ที่กล่าวว่าเมื่อประจำเดือนมาให้งดละหมาด, หมายเลข (287), และอัตติรมิซีย์: บรรดาบทว่าด้วยความสะอาด, หัวข้อเกี่ยวกับสตรีผู้มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ที่นางรวมสองละหมาดด้วยการอาบน้ำครั้งเดียว, หมายเลข (128), จากหะดีษของท่านหญิงหัมนะฮ์ บินติ ญะหช์ เราะฎิยัลลอสุอันฮา

[2] สุนัน อัตติรมีซีย์: หมวดอัฏฏอฮาเราะสฺ, บาบว่าด้วยการที่สตรีผู้มีเลือดเสีย (อิสติฮาเฎาะสฺ) รวมสองละหมาดด้วยการอาบน้ำครั้งเดียว, หลังจากหะดีษหมายเลข (128)

ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ซึ่งฟาฏิมะฮ์ บินติ อบี หุบัยช์ ได้บอกแก่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ว่า : "แท้จริงฉันมีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ ตัวฉันจึงไม่สะอาด ดังนั้นฉันจะขาดละหมาดได้หรือไม่? ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จึงตอบว่า

«لَا، إِنَّ ذَلِكَ عِرْقٌ، وَلَكِنْ دَعِي الصَّلَاةَ قَدْرَ الْأَيَّامِ الَّتِي كُنْتِ تَحِيضِينَ فِيهَا ثُمَّ اغْتَسِلِي وَصَلِّي».

“ไม่ได้ แท้จริงแล้วมันคือเลือดจากเส้นเลือด (คือเลือดอิสติฮอเฎาะฮ์) แต่จงหยุดละหมาดตามจำนวนวันที่คุณมีประจำเดือน จากนั้นจงอาบน้ำและทำการละหมาด” บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์ (59)[1]

และในเศาะฮีห์มุสลิม : ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวแก่อุมมุ หะบีบะฮ์ บินติ ญะห์ชิน ว่า

«امْكُثِي قَدْرَ مَا كَانَتْ تَحْبِسُكِ حَيْضَتُكِ ثُمَّ اغْتَسِلِي وَصَلِّي».

“เธอจงอยู่ต่อไปตราบเท่าที่ประจำเดือนของเธอเคยหยุด จากนั้นเธอจงอาบน้ำและจงละหมาด”[2]

ดังนั้นในกรณีนี้ ให้ผู้ที่มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ ที่มีเลือดประจำเดือนปกติ ให้นางหยุดในช่วงที่มีประจำเดือนเท่านั้น หลังจากสิ้นสุดประจำเดือนแล้ว ให้นางอาบน้ำและละหมาดได้โดยไม่ต้องสนใจเลือด

---

[1] บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์: หมวดว่าด้วยการมีประจำเดือน, บาบว่าด้วยการมีประจำเดือน และการเชื่อคำพูดของสตรีในเรื่องประจำเดือนและการตั้งครรภ์ ในขอบเขตที่เป็นไปได้, หมายเลข (325), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์

[2] บันทึกโดยมุสลิม: หมวดประจำเดือน, บาบว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติหาเฎาะฮฺ การอาบน้ำ และการละหมาดของนาง, หมายเลข (334), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

ที่ออกมาหลังจากนั้น

กรณีที่ 2 : การที่ไม่มีประจำเดือนก่อนอิสติหาเฎาะฮ์ การมีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์อย่างต่อเนื่องตั้งแต่แรกเริ่มที่พบเห็น ดังนั้นในกรณีนี้จำเป็นต้องอาศัยการสังเกต ซึ่งเลือดประจำเดือนนั้นจะสีเข้มออกดำ หรือ หยาบ หรือ มีกลิ่น หากพบเห็นเช่นนี้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน ก็ให้ถือหุกุ่มของผู้มีประจำเดือน และหากไม่ใช่ก็ถือเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ ก็ให้ถือหุกุ่มของผู้มีอิสติหาเฎาะฮ์

ตัวอย่าง เช่น การที่ผู้หญิงพบเห็นเลือดไหลตลอด แต่ใน 10 วันแรกเห็นเลือดสีเข้มออกดำ หลังจากนั้นเห็นเลือดเป็นสีแดง หรือใน 10 วันแรกเห็นเลือดหยาบ หลังจากนั้นเห็นเลือดนุ่มใส หรือใน 10 วันแรกพบเลือดมีกลิ่นประจำเดือน หลังจากนั้นพบว่าไม่มีกลิ่น ดังนั้นในตัวอย่างแรกเห็นเลือดสีเข้มนั้นให้ถือเป็นประจำเดือน ในตัวอย่างที่สองเห็นเลือดหยาบให้ถือเป็นประจำเดือน ในตัวอย่างที่สามมีกลิ่นเป็นประจำเดือน ให้ถือเป็นประจำเดือน และเลือดอื่นจากนั้นเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ ด้วยหลักฐานหะดีษซึ่งท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวแก่ ฟาติมะฮ์ บินติ อบีหุบัยช์ ว่า :

«إِذَا كَانَ دَمُ الْحَيْضَةِ فَإِنَّهُ أَسْوَدُ يُعْرَفُ، فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ فَأَمْسِكِي عَنِ الصَّلَاةِ فَإِذَا كَانَ الْآخَرُ فَتَوَضَّئِي وَصَلِّي؛ فَإِنَّمَا هُوَ عِرْقٌ».

"เมื่อเป็นเลือดประจำเดือน แท้จริงมันจะมีสีดำและเป็นที่รู้ได้ (จำแนกได้) ดังนั้นเมื่อเลือดนั้นปรากฏขึ้น ก็จงงดละหมาด แต่เมื่อเป็น

เลือดชนิดอื่น (คือไม่ใช่เลือดดำดังกล่าว) ก็จงทำวุฎูอ์และละหมาดเถิด เพราะแท้จริงมันเป็นเพียงเลือดจากเส้นเลือดเท่านั้น”

[บันทึกโดยอบูดาวูดและอันนะซาอีย์, และถูกตัดสินว่าเศาะฮีหฺโดยอิบนุฮิบบานและอัลฮากิม][1]

และหะดีษนี้ แม้ว่าสายรายงานและตัวบทมีตำหนิ แต่ก็เป็นที่ยอมรับโดยนักวิชาการ รอหิมะฮุมุลลอฮ์ และเป็นการดีกว่าการไปใช้หุกุ่มตามประเพณีของผู้หญิงส่วนใหญ่

กรณีที่ 3 : คือ หญิงที่ไม่มีรอบเดือนประจำที่แน่นอน และไม่มีลักษณะเลือดที่สามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจน (เพื่อใช้จำแนกเลือดประจำเดือนออกจากเลือดอื่น) โดยกรณีนี้คือ เลือดอิสติฮอเฎาะฮ์ (เลือดผิดปกติ) ของนางไหลต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มเห็นเลือด และเลือดนั้นมีลักษณะเดียวกันตลอด หรือมีลักษณะที่แปรปรวนไม่แน่นอน จนไม่สามารถถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนได้ ดังนั้นในกรณีเช่นนี้ ให้ยึดตามหลักปกติของสตรีทั่วไป คือ ให้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนใน 6 -7 วัน โดยนับจากวันแรกที่เริ่มมีเลือด ส่วนเลือดที่ออกมาหลังจาก 6 -7 วัน ให้ถือเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮ์

---

[1] รายงานโดย อบู ดาวูด: หมวดว่าด้วยความสะอาด, บาบผู้ที่กล่าวว่าเมื่อประจำเดือนมาให้งดละหมาด", หะดีษเลขที่ (286), และอันนะสาอีย์: หมวดว่าด้วยความสะอาด,บาบว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ที่ทราบวันมีประจำเดือนของนางก่อนที่เลือดจะไหลต่อเนื่อง หะดีษเลขที่ (211), และอิบนุมาญะฮ์: ในหมวดว่าด้วยความสะอาดและแบบฉบับต่างๆ, บาบว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ที่ทราบวันมีประจำเดือนของนางก่อนที่เลือดจะไหลต่อเนื่อง หะดีษเลขที่ (620), และอิบนุหิบบาน ในเศาะหีห์ของท่าน (1348), และอัลหากิม ในอัลมุสตัดร็อก (618), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

ตัวอย่างของกรณีนี้คือ หญิงคนหนึ่งเห็นเลือดครั้งแรกในวันที่ห้าของเดือน และเลือดนั้นไหลต่อเนื่องโดยไม่มีลักษณะที่สามารถใช้แยกแยะว่าเป็นเลือดประจำเดือน ไม่ว่าจะในด้านสีหรือลักษณะอื่น ดังนั้น รอบเดือนของนางให้ถือว่าเป็นจำนวนหกหรือเจ็ดวันในแต่ละเดือน โดยเริ่มนับตั้งแต่วันที่ห้าของทุกเดือน ด้วยหลักฐานจากหะดีษของหัมนะฮ์ บินตี ญะห์ชิน เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ซึ่งนางได้กล่าวแก่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ว่า : "โอ้เราะสูลุลลอฮ์ ฉันแท้จริงฉันมีเลือดไหลผิดปกติจำนวนมากและรุนแรง ท่านมีความเห็นอย่างไรบ้าง? มันทำให้ฉันไม่อาจจะละหมาดและถือศิลอดได้ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จึงได้ตอบว่า:

«أَنْعَتُ لَكِ (أَصِفُ لَكِ اسْتِعْمَال) الْكُرْسُفَ (وهُوَ القُطْنُ) تَضَعِينَهُ عَلَى الْفَرْجِ، فَإِنَّهُ يُذْهِبُ الدَّمَ».

“ฉันจะอธิบายให้เธอฟัง (ถึงวิธีการใช้) ผ้าฝ้าย (ซึ่งคือสำลี) — จงนำมันวางไว้ที่อวัยวะเพศของเธอ เพราะแท้จริงมันจะช่วยหยุดเลือดได้” นางกล่าวว่า: มันมากกว่านั้น และในเรื่องนี้ เขากล่าวว่า:

«إِنَّمَا هَذَا رَكْضَةٌ مِنْ رَكَضَاتِ الشَّيْطَانِ، فَتَحَيَّضِي سِتَّةَ أَيَّامٍ أَوْ سَبْعَةً فِي عِلْمِ اللَّهِ تَعَالَى، ثُمَّ اغْتَسِلِي حَتَّى إِذَا رَأَيْتِ أَنَّكِ قَدْ طَهُرْتِ وَاسْتَنْقَيْتِ فَصَلِّي أَرْبَعًا وَعِشْرِينَ أَوْ ثَلَاثًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً وَأَيَّامَهَا وَصُومِي».

แท้จริงแล้วนี่เป็นเพียงการรบกวนจากชัยฏอน ดังนั้นจงนับว่าเธอมีประจำเดือนเป็นเวลาหกหรือเจ็ดวัน ซึ่งอยู่ในความรอบรู้ของอัลลอฮ์ตะ

อาลา จากนั้นจงอาบน้ำ จนเมื่อเธอเห็นว่าตนเองสะอาดบริสุทธิ์ดีแล้ว ก็จงทำการละหมาดในช่วงเวลายี่สิบสี่หรือยี่สิบสามวันทั้งกลางคืนและกลางวัน และจงถือศีลอด [บันทึกโดยอะหมัด อบู ดาวูด และอัต-ติรมิซีย์ซึ่งท่านได้ตัดสินว่าเศาะฮีหฺ[1] และมีรายงานจากอะหมัดว่าท่านได้ตัดสินว่าเศาะฮีหฺ และจากอัล-บุคอรีย์ว่าท่านได้ตัดสินว่าฮะซัน][2]

คำกล่าวที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า : 6 -7 วัน นั้น ไม่ใช่เป็นการให้เลือกปฏิบัติ แต่เป็นการสอนให้พิจารณาว่า อันไหนมีความใกล้เคียงกันมากที่สุด ทั้งรูปร่าง หน้าตา อายุ และความปกติทางมดลูก และอันไหนมีความใกล้เคียงกันมากที่สุดในเรื่องเลือดประจำเดือนอย่างนี้ เป็นต้น ดังนั้น ถ้าเห็นว่าใกล้เคียงกับ 6 วันก็ให้ยึดเอา 6 วัน และถ้าใกล้เคียงกับ 7 วันก็ให้ยึดเอา 7 วัน

สภาพของผู้ที่มีความคล้ายกับผู้มีเลือดอิสติฮาเฎาะฮ์:

ผู้หญิงอาจมีเหตุผลที่ทำให้เลือดออกทางช่องคลอด เช่น การผ่าตัดในมดลูกหรืออื่นๆ ซึ่งมีอยู่ 2 ประเภท คือ:

ประเภทที่ 1 : เป็นที่รู้ว่านางไม่สามารถมีประจำเดือนได้หลังการ

---

[1] บันทึกโดยอะห์มัด (6/439), อบูดาวูด: หมวดว่าด้วยความสะอาด, บาบว่าด้วยผู้ที่กล่าวว่าเมื่อประจำเดือนมาให้งดละหมาด, เลขที่ (287), และอัตติรมิซีย์: หมวดว่าด้วยความสะอาด, บาบว่าด้วยสตรีที่มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์สามารถรวมสองละหมาดได้ด้วยการอาบน้ำครั้งเดียว, เลขที่ (128), จากหะดีษของท่านหญิงหัมนะฮ์ บินติ ญะหช์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

[2] สุนัน อัดติรมีซีย์: หมวดว่าด้วยความสะอาด, บาบว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติหาเฎาะฮฺสามารถรวมสองละหมาดด้วยการอาบน้ำครั้งเดียว, ท้ายหะดีษ (128)

ผ่าตัด เช่น เมื่อต้องผ่าตัดเอามดลูกออก หรือ อุดตันทำให้ไม่มีเลือดออกมา ดังนั้นหุกุมสำหรับหญิงประเภทนี้ จะใช้หุกุ่มของผู้ที่มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ไม่ได้ แต่ให้ใช้หุกุมของผู้ที่มีน้ำสีเหลือง หรือ สีน้ำตาล หลังจากที่สะอาดแล้ว ดังนั้นนางต้องไม่ทิ้งละหมาด และไม่ทิ้งการถือศีลอด สามารถมีเพศสัมพันธ์กับนางได้ และนางก็ไม่จำเป็นต้องอาบน้ำยกหะดัษ แต่จำเป็นต้องทำความสะอาดก่อนละหมาด และปกปิดอวัยวะเพศด้วยสำลี(ผ้าอนามัย) เพื่อไม่ให้เลือดออกมา จากนั้นให้ทำการอาบน้ำละหมาด และต้องอาบน้ำละหมาดเมื่อถึงละหมาดเท่านั้น หากเกี่ยวกับละหมาด 5 เวลา แต่ถ้าเกี่ยวกับละหมาดสุนันก็ให้ทำการอาบน้ำละหมาดเมื่อนางต้องการจะละหมาดนั้น

ประเภทที่ 2 : ไม่สามารถรู้ได้ว่า หลังการผ่าตัดแล้วจะมีประจำเดือนมาอีกหรือไม่ ดังนั้นหุกุมของผู้ที่อยู่ในประเภทนี้ ให้ใช้หุกุ่มของผู้ที่มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ ด้วยหลักฐานคำกล่าวของท่านนบีศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม แก่ฟาติมะฮ์ บินตี อบีหุบัยช์ ว่า:

«إِنَّمَا ذَلِكِ عِرْقٌ وَلَيْسَ بِالْحَيْضَةِ، فَإِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةُ فَاتْرُكِي الصَّلَاةَ».

"นั่นมั้นแค่ตกเลือด ไม่ใช่ประจำเดือน ดังนั้น ถ้าประจำเดือนมาก็จงหยุดละหมาด"[1]

เพราะคำที่ท่านกล่าว่า : "

[1] รายงานโดยอัลบุคอรีย์: หมวดการอาบน้ำละหมาด, บาบการล้างเลือด, เลขที่ (228), และมุสลิม: บทประจำเดือน, บาบสตรีที่มีเลือดอิสติหาฎาะฮ์ การอาบน้ำและการละหมาดของนาง, เลขที่ (333), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

«فَإِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةُ».

"ถ้าประจำเดือนมา" ชี้ให้เห็นว่าบทบัญญัติของสตรีที่มีเลือดไหลผิดปกติ (มุสตะหาฎะฮฺ) ในกรณีที่นางยังมีรอบประจำเดือนที่สามารถพิจารณาได้ ซึ่งมีช่วงที่เลือดมาและช่วงที่เลือดหยุดนั้น ให้ยึดตามลักษณะดังกล่าวเป็นเกณฑ์

ส่วนสตรีที่ไม่สามารถกำหนดรอบประจำเดือนที่ชัดเจนได้ เลือดของนางถือว่าเป็นการตกเลือดในทุกกรณี

หุกุมต่างๆ ของอิสติหาเฎาะฮ์:

เราได้เรียนรู้มาแล้วว่า เมื่อไหร่จะถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนและเมื่อไหร่จะถือว่าเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ ดังนั้นเมื่อเห็นเป็นเลือดประจำเดือนก็จงใช้หุกุมของผู้มีประจำเดือน และเมื่อเห็นเป็นอิสตหาเฎาะฮ์ก็จงใช้หุกุ่มของผู้มีอิสติหาเฎาะฮ์

และหุกุมที่สำคัญของการมีประจำเดือนก็ได้ถูกกล่าวถึงแล้ว

สำหรับหุกุ่มหญิงที่มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์ให้ถือหุกุ่มเดียวกับหญิงบริสุทธิ์ทั่วไป ไม่มีความแตกต่างระหว่างหญิงที่มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์กับหญิงบริสุทธิ์ทั่วไป ยกเว้นสิ่งต่อไปนี้:

1.จำเป็นที่นางจะต้องทำวุฎูอ์สำหรับการละหมาดทุกครั้ง ด้วยหลักฐานที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวแก่ ฟาฏิมะฮ์ บินตี อบีหุบัยช์ ว่า :

«ثُمَّ تَوَضَّئِي لِكُلِّ صَلَاةٍ».

หลังจากนั้นให้เธออาบน้ำละหมาดในทุกเวลาการละหมาด บันทึกโดย อัล-บุคอรีย์ ในบทที่ว่าด้วยการล้างเลือด, หมายถึง นางจะต้องไม่อาบน้ำละหมาดสำหรับการละหมาดที่มีเวลากำหนดตายตัว (ละหมาด 5 เวลา) นอกจากเมื่อเวลาละหมาดนั้นได้มาถึงแล้วเท่านั้น ส่วนการละหมาดอื่นที่ไม่ใช่ละหมาดที่มีเวลากำหนด ก็ให้นางอาบน้ำละหมาดเมื่อนางจะทำการละหมาดนั้นๆ

2.เมื่อนางต้องการจะอาบน้ำละหมาดให้นางล้างคราบเลือดออกให้หมดก่อน แล้วใช้ผ้าพันบริเวณอวัยวะเพศ โดยรองด้วยสำลี เพื่อให้เลือดถูกกักไว้ไม่ไหลออกมาด้วยหลักฐานจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ซึ่งท่านได้กล่าวแก่ หัมนะฮ์ว่า

«أَنْعَتُ لَكِ الْكُرْسُفَ فَإِنَّهُ يُذْهِبُ الدَّمَ». قَالَتْ: فَإِنَّهُ أَكْثَرُ مِنْ ذَلِكَ. قَالَ: «فَاتَّخِذِي ثَوْبًا». قَالَتْ: هُوَ أَكْثَرُ مِنْ ذَلِكَ. قَالَ: «فَتَلَجَّمِي».

"ฉันแนะนำให้เธอใช้สำลี เพราะมันจะช่วยดูดซับเลือดได้"นางกล่าวว่า: "แต่ว่าเลือดนั้นมีมากกว่านั้น"

ท่านนบีกล่าวว่า: "ถ้าเช่นนั้นก็ให้ใช้ผ้ารอง"นางกล่าวว่า: "เลือดยังมีมากกว่านั้นอีก"ท่านนบีกล่าวว่า: "ถ้าเช่นนั้นก็ให้พันรัดไว้ให้แน่น" หะดีษ และสิ่งที่ยังออกมาหลังจากนั้นถือว่าไม่มีผลใดๆ สำหรับนาง ด้วยหลักฐานที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม แก่ฟาฏิมะฮ์ บินตี อบีหุบัยช์ ว่า:

«اجْتَنِبِي الصَّلَاةَ أَيَّامَ حَيْضِكِ، ثُمَّ اغْتَسِلِي وَتَوَضَّئِي لِكُلِّ صَلَاةٍ، ثُمَّ صَلِّي، وَإِنْ قَطَرَ الدَّمُ عَلَى الْحَصِيرِ».

"จงออกห่างจากการละหมาดในช่วงที่เธอมีประจำเดือน หลังจากนั้นจงอาบน้ำและอาบน้ำละหมาดในแต่ละเวลาละหมาด แม้ว่าเธอจะมีเลือดหยดลงบนเสื่อก็ตาม" [บันทึกโดยอะฮฺหมัดและอิบนุมาญะฮฺ][1]

3.การมีเพศสัมพันธ์ เป็นที่ขัดแย้งกันในหมู่นักวิชาการว่าเป็นที่อนุญาต หากไม่เกรงว่าจะเกิดอันตราย และความเห็นที่ถูกต้องที่สุดคือเป็นที่อนุญาตโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งนี้เพราะในสมัยท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม สตรีที่มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์มีเป็นสิบๆ คน กระนั้นท่านก็ไม่ได้มีการห้ามการมีเพศสัมพันธ์กับพวกนางแต่อย่างใด ยิ่งกว่านั้นเอกองค์อัลลอฮ์ยังได้ทรงตรัสอีกว่า :

﴿...فَاعْتَزِلُواْ النِّسَاء فِي الْمَحِيضِ...﴾

((...ดังนั้นจงออกห่างจากผู้หญิงในช่วงมีประจำเดือน...)) (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 222)

เป็นหลักฐานที่แสดงว่าไม่ควรออกห่างพวกเธอยกเว้นในช่วงที่พวกเธอมีประจำเดือน และเนื่องจากการได้มีการอนุญาตให้ละหมาด ดังนั้นการมีเพศสัมพันธ์จึงถือว่าเรื่องเล็กมาก และการเปรียบเทียบการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่มีเลือดอิสติฮอเฎาะฮ์กับการมีเพศสัมพันธ์กับ

[1] รายงานโดยอะห์มัด (6/204) และอิบนุมาญะฮ์, ในหมวดว่าด้วยการทำความสะอาดและซุนนะฮ์ต่างๆ, บาบว่าด้วยสตรีที่มีเลือดอิสติฮาเฎาะฮ์ซึ่งเคยนับวันประจำเดือนของตนได้ก่อนที่เลือดจะมาไม่หยุด, เลขที่ (624), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

หญิงที่มีประจำเดือนนั้นไม่ถูกต้อง เพราะทั้งสองกรณีไม่เท่ากัน แม้แต่ในทัศนะของผู้ที่ถือว่ามันเป็นสิ่งต้องห้าม และการทำกิยาส (การเปรียบเทียบเชิงหลักการ) ย่อมไม่ถูกต้องเมื่อมีความแตกต่าง (ระหว่างสองสิ่ง).

บทที่ 6

เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน

อันนิฟาส : เลือดที่ไหลออกเนื่องจากมดลูกคลายตัวจากการคลอดบุตรทั้งที่ไหลออกมาพร้อมกับการคลอด ก่อนหรือหลังคลอด หรือ 2-3 วันก่อนคลอด

ชัยคุลอิสลาม อิบนุ ตัยมียะฮ์ ได้กล่าวว่า : "สิ่งที่เธอเห็นหลังการคลอดบุตรนั้นคือ นิฟาส (เลือดหลังคลอดบุตร) " โดยที่ไม่ได้ระบุว่า 2 หรือ 3 วัน ซึ่งหมายถึงเลือดที่ไหลออกหลังการคลอดบุตร หาไม่แล้วจะไม่ถือว่าเลือดหลังคลอด (นิฟาส) นักวิชาการต่างขัดแย้งกันในระยะเวลาของมันว่าสั้นสุดกี่วันและนานสุดกี่วัน? ชัยค์ ตะกียยุดดีน ได้กล่าวในหนังสือของท่านเกี่ยวกับชื่อเรียกที่มีความเกี่ยวพันกับบทบัญญัติทางศาสนา (หน้า : 37) : “เลือดนิฟาส (เลือดหลังคลอด) นั้นไม่มีขอบเขตจำกัดทั้งในด้านจำนวนน้อยที่สุดหรือมากที่สุด ดังนั้นหากสมมติว่าหญิงคนหนึ่งมีเลือดออกมากกว่าสี่สิบ หรือหกสิบ หรือเจ็ดสิบวัน แล้วเลือดนั้นหยุดลง ก็ถือว่าเป็นเลือดนิฟาส แต่ถ้าหากเลือดยังคงไหลต่อเนื่อง (ไม่หยุด) ก็ถือว่าเป็นเลือดฟะสาด (เลือดผิดปกติ) และในกรณีนี้ ขอบเขตของนิฟาสให้ถือว่าสี่สิบวัน เพราะนั่นคือจำนวนสูงสุดที่โดยปกติพบมาก และมีรายงาน (หลักฐาน) มารองรับในเรื่องนี้” จบคำกล่าว

ข้าพเจ้าเห็นว่า : ตามหลักการนี้ หากเลือดของนางออกเกินสี่สิบวัน และนางมีความเคยชินว่าเลือดจะหยุดหลังจากนั้น หรือมีสัญญาณบ่งบอกว่าเลือดใกล้จะหยุดลง ก็ให้รอจนกว่าเลือดจะหยุด แต่หากเลือดไม่หยุด ให้ทำการฆุสล์ (อาบน้ำยกหะดัษใหญ่) เมื่อครบสี่สิบวัน เพราะนั่นคือระยะเวลาปกติทั่วไป เว้นแต่ว่าช่วงเวลานั้นจะตรงกับช่วงประจำเดือนของนาง ก็ให้นางนั่งรอ (งดละหมาด) จนกว่าจะสิ้นสุดช่วงประจำเดือนนั้น แล้วเมื่อเลือดหยุดหลังจากนั้น ก็ให้ถือว่าเป็นระดูตามปกติของนาง และในอนาคตให้นางปฏิบัติตามช่วงเวลานั้นต่อไป แต่หากเลือดยังคงไหลต่อเนื่อง นางก็ถือว่าเป็นหญิงที่มีอิสติฮอเฎาะฮ์ (เลือดผิดปกติ) และให้กลับไปใช้หลักการปฏิบัติตามที่กำหนดไว้สำหรับหญิงที่มีเลือดอิสติฮอเฎาะฮ์ และหากนางสะอาดจากการที่เลือดหยุดไหล นางก็ถือว่าสะอาด แม้ว่าจะเป็นช่วงก่อนครบสี่สิบวันก็ตาม ดังนั้นนางต้องอาบน้ำญะนาบะฮ์ แล้วสามารถละหมาด ถือศีลอด และสามีสามารถร่วมหลับนอนกับนางได้ ยกเว้นกรณีที่การหยุดของเลือดนั้นน้อยกว่าหนึ่งวัน ก็ไม่ถือว่ามีผลทางบทบัญญัติใด ๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัลมุฆนี[1]

และจะไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาสนอกจาก เมื่อมีการคลอดออกมาเป็นทารกชัดเจน ดังนั้นหากคลอดออกมาเป็นก้อนเนื้อโดยไม่เป็นทารกที่สมบูรณ์ เลือดนั้นก็จะไม่ถือว่าเป็นนิฟาส แต่เป็นการตกเลือด ดังนั้นหุ

[1] (อัล-มุฆนี : 1/252-253)

กุ่มก็จะเป็นหุกุ่มของผู้ที่มีเลือดอิสติหาเฏาะฮ์ โดยปกติครรภ์จะเป็นทารกเต็มตัวอย่างสมบูรณ์เมื่อได้เวลา 90 วัน หรืออย่างต่ำ 80 วัน

ท่านอัล-มัจด์ อิบนุ ตัยมียะฮ์ ได้กล่าว่า : เมื่อใดที่หญิงเห็นเลือดหนึ่งวันก่อนการคลอด เธอไม่ต้องสนใจเลือดนั้น (คือไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาส) แต่หลังคลอดแล้วให้หยุดละหมาดและถือศีลอด (เพราะเลือดนั้นจึงถือเป็นนิฟาส) จากนั้น หากภายหลังคลอดปรากฏข้อเท็จจริงว่าไม่เป็นไปตามที่เข้าใจในตอนแรก (คือไม่ใช่เลือดนิฟาส) ก็ให้เธอแก้ไข (โดยชดใช้ละหมาดหรือศีลอดที่ขาดไป) แต่ถ้าไม่มีสิ่งใดปรากฏว่าผิดจากที่เห็นในตอนแรก ก็ให้ยึดตามสิ่งที่เห็นนั้น (ตามหลักฐานภายนอก) และไม่จำเป็นต้องทำการชดใช้ — รายงานจากท่านในหนังสือ ชัรหฺ อัลอิกนาอฺ[1]

หุกุ่มเลือดนิฟาส (หลังคลอด)

หุกุ่มเลือดหลังคลอดเหมือนกับเลือดประจำเดือนทุกประการ ยกเว้นในบางประการดังต่อไปนี้:

1.ช่วงการรอคอย (อิดดะฮ์) จะเกิดขึ้นด้วยการหย่า ไม่ใช่ด้วยการมีเลือดนิฟาส ดังนั้นหากการหย่านั้นได้เกิดขึ้นก่อนการคลอดบุตร อิดดะฮ์นั้นก็จะสิ้นสุดด้วยการคลอดไม่ใช่เพราะการมีนิฟาส และหากการหย่านั้นได้เกิดขึ้นหลังการคลอดบุตร อิดดะฮ์ก็จะนับจากการมี

[1] กัชชาฟ อัล-กินาอฺ (219/1)

ประจำเดือนดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

2.ช่วงเวลาอิลาอ์ ซึ่งจะนับเอาเวลาการมีประจำเดือน แต่ไม่ได้นับเอาเวลาจากการมีนิฟาส

อิลาอ์ หมายถึง การที่สามีสาบานตนว่าจะงดการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของตนชนิดถาวร หรือเป็นเวลาที่มากกว่า 40 วัน ดังนั้นเมื่อเขาได้สาบานไปแล้วแต่ภรรยาอยากให้เขามีเพศสัมพันธ์กับนาง ดังนั้นจำเป็นที่สามีจะต้องรอให้ครบกำหนด 4 เดือนก่อนจึงจะมีเพศสัมพันธ์กันได้ เมื่อครบแล้วก็จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์หรือไม่ก็แยกจากกันด้วยการขอโดยภริยา ดังนั้นในช่วงนี้หากนางต้องเผชิญกับเลือดนิฟาสก็จะไม่นับมัน ในสิทธิของสามี แต่จะนับเพิ่มจาก 4 เดือนนั้นตามจำนวนวันของนิฟาส ซึ่งจะต่างจากเลือดประจำเดือนเพราะเวลาของมันนั้นจะถูกนับ ในสิทธิของสามี

3.การบรรลุศาสนภาวะจะถือจากการมีประจำเดือนไม่ใช่การมีนิฟาส เพราะผู้หญิงมิอาจมีครรภ์ได้จนกว่าจะมีประจำเดือน ดังนั้นการบรรลุศาสนภาวะจึงถือจากการมีเลือดประจำเดือนออกมา

4.เลือดประจำเดือนถ้ามันหยุดแล้วกลับมามีใหม่ซึ่งแน่นอนนั้นคือเลือดประจำเดือน เช่น ถ้าปกตินางจะมีประจำเดือน 8 วัน แต่นางมีแค่ 4 วัน หยุด 2 วัน และกลับมีอีกในวันที่ 7- 8 ดังนั้นเลือดที่มาใหม่นี้แน่นอนว่าเป็นเลือดประจำเดือน และสำหรับนางก็ให้ใช้หุกุ่มของผู้มีประจำเดือน ส่วนเลือดนิฟาสนั้น หากหยุดก่อนครบสี่สิบวัน แล้ว

กลับมาอีกภายในสี่สิบวัน — เลือดนั้นถือว่าเป็นเลือดที่น่าสงสัย ดังนั้น นางจำเป็นต้องละหมาดและถือศีลอดตามเวลาที่กำหนดไว้ และห้ามนางทำสิ่งที่ผู้ที่มาประจำเดือนถูกห้ามทำ เว้นแต่สิ่งที่เป็นวาญิบ และเมื่อนางพ้นจากสภาพนั้น (คือเมื่อกลับมาบริสุทธิ์อีกครั้ง) นางต้องชดใช้สิ่งที่ได้กระทำไปในช่วงมีเลือดนั้น ในส่วนที่หญิงมีประจำเดือนจำเป็นต้องชดใช้เช่นเดียวกัน นี่คือทัศนะที่มีชื่อเสียงในหมู่บรรดานักนิติศาสตร์ตามมัซฮับหัมบะลีย์[1]

และทัศนะที่ถูกต้องที่สุดคือ ถ้าเลือดนั้นกลับมามีในช่วงเวลาที่เป็นไปได้ว่ามันจะเป็นเลือดนิฟาส ก็ให้ถือว่ามันคือนิฟาส แต่ถ้าเลือดนั้นกลับมาในช่วงเวลาอื่นจากนั้น ให้ถือว่าเป็นประจำเดือน และหากมันออกมาตลอดก็ให้ถือเป็นเลือดอิสติหาเฎาะฮ์

และนี้คือทัศนะที่มีความใกล้เคียงกับทัศนะที่ถูกกล่าวในหนังสืออัล-มุฆนีย์[2] จากอีหม่ามมาลิกโดยระบุว่า : อิหม่ามมาลิกได้กล่าวไว้ว่า "ถ้านางมีเลือดอีกหลังจากหยุดไปแล้ว 2-3 วัน : นั้นคือเลือดนิฟาส และถ้าไม่เช่นนั้น แสดงว่ามันคือเลือดประจำเดือน" จบคำพูดของท่าน และทัศนะนี้เป็นทัศนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบนุ ตัยมิยยะฮ์

ในเรื่องของเลือดนั้น แท้จริงแล้วตามสภาพความเป็นจริงไม่ได้มีสิ่งใดที่คลุมเครือสงสัย แต่ความสงสัยเป็นเรื่องเชิงสัมพัทธ์ ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลตามระดับความรู้และความเข้าใจของพวกเขา และ

---

[1] อัล-มุฆนี (1/253).

[2] อัล-มุฆนี (253/1)

คัมภีร์อัลกุรอานกับซุนนะฮฺนั้นได้อธิบายชี้แจงทุกสิ่งไว้อย่างครบถ้วนแล้ว อัลลอฮฺ ซุบฮานะฮูวะตะอาลา มิได้ทรงบังคับให้ผู้ใดต้องถือศีลอดซ้ำสองครั้ง หรือทำฏอวาฟซ้ำสองครั้ง เว้นแต่กรณีที่การปฏิบัติครั้งแรกมีข้อบกพร่องที่ไม่อาจแก้ไขได้ นอกจากจะต้องชดใช้ใหม่ส่วนในกรณีที่บ่าวได้ปฏิบัติหน้าที่ตามบทบัญญัติอย่างเต็มความสามารถและตามกำลังที่ตนมีแล้ว ก็ถือว่าภาระหน้าที่ของเขาได้สิ้นสุดลง และพ้นจากความรับผิดชอบแล้ว ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า :

﴿لَا يُكَلِّفُ ٱللَّهُ نَفۡسًا إِلَّا وُسۡعَهَا...﴾

((อัลลอฮฺจะไม่ทรงมอบหมายภาระใดแก่ชีวิตหนึ่งชีวิตใดนอกจากตามความสามารถของชีวิตนั้นเท่านั้น...)) [อัลบะกอเราะฮฺ : 286] อัลลอฮ์ตรัสว่า :

﴿فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ مَا ٱسۡتَطَعۡتُمۡ...﴾

((ดังนั้นจงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด เท่าที่พวกเจ้ามีความสามารถ...)) [อัต-ตะฆอบุน : 16]

5.หญิงที่มีประจำเดือน เมื่อนางสะอาดก่อนช่วงปกติ สามีของนางสามารถมีเพศสัมพันธ์กับนางได้โดยไม่เป็นที่น่ารังเกียจแต่อย่างใด ส่วนเลือดนิฟาสนั้น ถ้านางสะอาดก่อน 40 วัน จะเป็นที่น่ารังเกียจที่จะมีเพศสัมพันธ์กับนางตามทัศนะที่มัชฮูรในมัซฮับ แต่ทัศนะที่ถูกต้องที่สุดแล้ว คือ ไม่เป็นที่น่ารังเกียจแต่อย่างใดที่จะมีเพศสัมพันธ์กับนาง และมันเป็นทัศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ เพราะคำว่ามักรูฮ์นั้น (ที่

บอกว่าน่ารังเกียจนั้น) เป็นหุกุมทางศาสนา ซึ่งจำเป็นต้องมีหลักฐาน ซึ่งไม่มีหลักฐานอันใดในกรณีนี้ นอกเหนือจากสิ่งที่รายงานโดยอีหม่ามอะห์มัดจากอุษมาน บิน อบี อัล-อาซ ซึ่งภรรยาของเขาได้ไปหาเขาก่อนครบกำหนด 40 วัน เขาจึงได้กล่าวแก่เธอว่า : "เธออย่าเข้ามาใกล้ฉัน"[1]

ซึ่งหลักฐานนี้ไม่ได้บ่งบอกถึงมักรูฮ์ (น่ารังเกียจ) ทั้งนี้เพราะว่าบางทีเขาแค่ป้องกันไว้ เนื่องจากไม่มั่นใจว่าเธอสะอาดแล้ว หรืออาจเป็นการกระตุ้นเลือดเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ หรือ เหตุผลอื่นๆ วัลลอฮุอะลัม

[1] อัล-มุฆนี (2/252) และรายงานจากอุษมาน บิน อบิลอาศ บันทึกโดย อับดุรร็อซซาก ในหนังสืออัล-มุศ็อนนัฟ (1202) อิบนุ อบี ชัยบะฮ์ ในหนังสืออัล-มุศ็อนนัฟ (17450) อัล-ดาริมี ในหนังสืออัส-สุนัน (990) และอิบนุล ญารูด ในหนังสืออัล-มุนตะกอ (118)

บทที่ 7
การใช้ยาระงับหรือเร่งการมีประจำเดือน และการคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง

การใช้สิ่งที่ช่วยระงับการมีประจำเดือนสามารถทำได้ด้วยเงื่อนไข 2 ประการ :

1. ต้องไม่เกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อนาง หากเกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อนางจากการนั้น ก็ไม่อนุญาต ทั้งนี้อาศัยพระดำรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ตรัสว่า:

﴿...وَلَا تُلۡقُواْ بِأَيۡدِيكُمۡ إِلَى ٱلتَّهۡلُكَةِ...﴾

((...และจงอย่าโยนตัวของสูเจ้าเองลงไปสู่ความพินาศด้วยมือของเจ้าเอง...)) (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 195)

﴿...وَلَا تَقۡتُلُوٓاْ أَنفُسَكُمۡۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ بِكُمۡ رَحِيمٗا﴾

((...และจงอย่าฆ่าตัวของพวกเจ้าเอง แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงเมตตาต่อพวกเจ้าเสมอ)) (ซูเราะฮ์ อัน-นิสาอ์ : 29)

2. การกระทำนั้นจะต้องได้รับอนุญาตจากสามี หากเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับเขา เช่น หญิงที่อยู่ในช่วงอิดดะฮ์จากเขาในลักษณะที่เขายังมีหน้าที่ต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูให้ นางจึงใช้สิ่งที่ยับยั้งการมีประจำเดือนเพื่อให้ระยะเวลาอิดดะฮ์ยาวนานขึ้นและทำให้ค่าเลี้ยงดูที่เขาต้องจ่ายเพิ่มขึ้น ในกรณีเช่นนี้ นางไม่อนุญาตให้ใช้สิ่งที่ยับยั้งประจำเดือน เว้น

แต่จะได้รับอนุญาตจากเขาเท่านั้น และเช่นเดียวกันนั้น คือ หากการใช้ยาระงับการมีประจำเดือนจะส่งผลต่อการระงับการตั้งครรภ์ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งต่อการขออนุญาตจากผู้เป็นสามี ยกเว้นในกรณีที่จำเป็นเท่านั้น ทั้งนี้การปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาตินั้นย่อมดีต่อสุขภาพและความปลอดภัย

การใช้ยาเร่งการมีประจำเดือนสามารถทำได้ด้วยเงื่อนไข 2 ประการ :

1.จะต้องไม่มีเจตนาเพื่อหนีจากการกระทำสิ่งที่ (วาญิบ) เช่น การใช้ยาเร่งการมีประจำเดือนเมื่อใกล้ถึงเราะมะฎอนเพื่อจะได้ไม่ต้องถือศีลอด หรือ เพื่อจะได้ไม่ต้องละหมาด เป็นต้น

2.จะต้องได้รับอนุญาตจากสามี ทั้งนี้เพราะการมีประจำเดือนนั้นจะทำให้สามีของนางไม่อาจมีความสุขกับนางได้เต็มที่ ดังนั้นไม่อนุญาตทำสิ่งที่ยับยั่งสิทธิ์ของเขานอกจากด้วยการได้รับการอนุญาตจากเขา และหากนางเพิ่งหย่าร้างกัน การกระทำสิ่งนั้นจะทำให้เกิดการกลับคืนดีของสามีนั้นหลุดไปอย่างรวดเร็ว หากเป็นการหย่ากันที่สามารถคืนดีกันได้

ส่วนการคุมกำเนิดนั้นมีอยู่ 2 ประเภท :

1.ประเภทถาวร ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามเพราะเป็นการตัดการตั้งครรภ์จะทำให้การสืบสกุลนั้นลดน้อยลง ซึ่งเป็นที่ขัดกับเจตนารมณ์แห่งบทบัญญัติของศาสนาอย่างชัดเจนที่สนับสนุนให้มีการเพิ่มจำนวน

ประชาชาติ และไม่สามารถรับประกันได้ว่าลูกที่มีอยู่นั้นจะมีชีวิตที่ยืนยาวซึ่งอาจทำให้นางต้องอยู่อย่างโดดเดียวได้ในอนาคต

2.ประเภทชั่วคราว อาจด้วยเหตุผลที่ว่า นางมีลูกหลายคนแล้วและต้องการที่จะคุมกำเนิดโดยจะกำหนดให้มีการตั้งครรภ์ทุกๆ 2 ปีเป็นต้น ซึ่งประเภทนี้ ถือว่า เป็นที่อนุญาต ด้วยเงื่อนไข คือ ต้องได้รับอนุญาตจากผู้ที่เป็นสามี และการคุมกำเนิดดังกล่าวนั้นต้องไม่มีผลข้างเคียงใดๆ ต่อตัวเธอ หลักฐานของเรื่องนี้คือ บรรดาเศาะฮาบะฮ์เคยทำการ “อัซล์” (การหลั่งน้ำอสุจิภายนอก) กับภรรยาของตนในสมัยของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เพื่อไม่ให้ภรรยาของพวกเขาตั้งครรภ์[1] โดยท่านนบีไม่ได้ห้ามพวกเขาจากการกระทำนั้น และ “อัซล์” หมายถึง การที่บุรุษมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของตน แล้วถอนออกขณะจะถึงจุดสุดยอด และหลั่งน้ำอสุจิภายนอกช่องคลอด

ส่วนการทำแท้งนั้นมีอยู่ 2 ชนิด :

1 .การมีเจตนาเพื่อกำจัดทารก ในกรณีนี้หากทำหลังจากการเป่าวิญญาณไปแล้ว ถือว่าเป็นที่ต้องห้าม (หะรอม) อย่างไม่มีข้อสังสัยใดๆ ทั้งสิ้น เพราะเป็นการฆ่าคนบริสุทธิ์โดยไม่มีเหตุผล และการฆ่าผู้บริสุทธิ์นั้นเป็นที่ต้องห้ามด้วยหลักฐานจากอัลกุรอาน อัลหะดีษ และมติของนักปราชญ์ทั้งหลาย และหากทำก่อนการเป่าวิญญาณ กรณีนี้เป็นที่ขัดแย้งกันในบรรดานักวิชาการ บางคนบอกว่าสามารถทำได้

[1] รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวดว่าด้วยการแต่งงาน, บาบว่าด้วยการหลั่งนอกมดลูก (5209), และมุสลิม: หมวดว่าด้วยการแต่งงาน, บาบว่าด้วยข้อตัดสินเรื่องการหลั่งนอกมดลูก (1440), จากหะดีษของญาบิร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ

และบางคนบอกว่าไม่อนุญาต บางท่านให้ทัศนะว่า : ทำได้ตราบใดที่ยังไม่ได้เป็นอะละเกาะฮ์(ก้อนเลือดหรือตัวอ่อนในระยะเริ่มต้นของการตั้งครรภ์) คือ อายุครรภ์ยังไม่ถึง 40 วัน บางท่านให้ทัศนะว่า : ทำได้ตราบใดที่ยังไม่ออกเป็นรูปเป็นร่างของมนุษย์อย่างชัดเจน

การเลือกปฏิบัติที่ดีที่สุด คือไม่อนุญาตทำแท้ง ยกเว้นในกรณีที่จำเป็น เช่น หากแม่ป่วยหรือมีปัญหาสุขภาพที่ไม่อาจตั้งครรภ์ได้เป็นต้น ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นที่อนุญาตให้ทำแท้งได้ ถึงกระนั้นก็ตามถ้าหากเลยไปแล้วช่วงหนึ่งซึ่งทารกได้ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างแล้วก็ไม่อนุญาตเช่นกัน วัลลอฮุอะลัม

2. ต้องไม่เจตนาทำลายตัวอ่อนนั้น โดยกรณีที่พยายามให้แท้งในช่วงปลายของการตั้งครรภ์และใกล้คลอด การกระทำนั้นถือว่าอนุญาตได้ โดยมีเงื่อนไขว่า จะต้องไม่มีอันตรายต่อมารดาหรือต่อทารก และไม่จำเป็นต้องใช้การผ่าตัด แต่ถ้าจำเป็นต้องใช้การผ่าตัด ก็จะมีกรณีจำแนกออกเป็น 4 สถานการณ์ :

1. มารดาและลูกในครรภ์มีชีวิตทั้งสอง ดังนั้นไม่อนุญาตให้มีการผ่าตัดเว้นแต่มีเหตุจำเป็น คือคลอดยากและจำเป็นต้องผ่าตัด เพราะร่างกายเป็นอะมานะฮ์ที่ต้องดูแลไว้อย่างดีจึงไม่อนุญาตกระทำการใดๆ นอกจากในสิ่งที่เป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่เท่านั้น และบางทีเขาอาจคิดว่ามันไม่อันตรายแต่สิ่งที่เกิดขึ้นจริงนั้นมันอาจตรงกันข้ามก็ได้

2. ทั้งมารดาและทารกในครรภ์เสียชีวิตแล้ว ในกรณีเช่นนี้ไม่

อนุญาตให้ทำการผ่าตัดเนื่องด้วยไม่มีความจำเป็นใดๆ

3. กรณีที่มารดายังมีชีวิตอยู่ แต่ทารกในครรภ์ได้เสียชีวิตแล้ว อนุญาตให้ทำการผ่าตัดเพื่อนำทารกออกมาได้ เว้นแต่จะมีความเกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อมารดา ทั้งนี้ เพราะตามที่เข้าใจกันโดยทั่วไป — และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้ยิ่ง — เมื่อทารกในครรภ์เสียชีวิตแล้ว มักจะไม่สามารถคลอดออกมาได้โดยไม่ผ่านการผ่าตัด การที่ทารกยังคงอยู่ในครรภ์จะเป็นอุปสรรคต่อการตั้งครรภ์ในอนาคต ก่อให้เกิดความลำบากแก่สตรีนั้น และบางครั้งอาจทำให้เธอต้องอยู่ในสภาพหญิงหม้าย หากเธอกำลังอยู่ในช่วงอิดดะฮ์จากสามีคนก่อน

4. มารดาเสียชีวิตแล้วแต่ทารกในครรภ์ยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นหากไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ ก็ไม่อนุญาตให้ทำการผ่าตัด

และถ้าโอกาสการมีชีวิตนั้นมี เช่นถ้าบางส่วนออกมา ก็ให้ทำการผ่าท้องแม่เพื่อเอาส่วนที่เหลือออกมา และถ้าไม่มีส่วนใดออกมาเลย บรรดาผู้รู้ของเรา ได้กล่าวว่า: "ไม่อนุญาตผ่าท้องของมารดาเพื่อเอาทารกในครรภ์ออก เพราะถือว่าเป็นการละเมิดเกียรติ (ทำร้าย)" แต่ทัศนะที่ถูกต้องนั้น คือ อนุญาตให้ผ่าท้องได้ หากไม่มีทางอื่นนอกจากทางนั้นทางเดียว และนี่เป็นทัศนะที่อิบนุ ฮุบัยเราะฮ์ ได้เลือกไว้ ซึ่งเขาได้กล่าวในหนังสือ อัล-อินซอฟว่า[1] : มันเป็นทัศนะที่ดีที่สุด

ข้าพเจ้ามองว่า : โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคของเราในปัจจุบัน การ

[1] อัล-อินซอฟ (2/556)

ผ่าตัดจะไม่ถือว่าการละเมิดหรือการทำร้ายใดๆ เพราะเมื่อผ่าแล้วก็เย็บกลับได้ และศักดิ์ศรีของคนเป็นนั้นยิ่งใหญ่กว่าศักดิ์ศรีของคนตาย และการช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ให้รอดจากภัยอันตรายนั้นเป็นวาญิบ และทารกในครรภ์นั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ ดังนั้นจำเป็นต้องทำการช่วยเหลือ อัลลอฮ์ทรงรอบรู้ที่ดียิ่งกว่า

หมายเหตุ : กรณีต่างๆ ที่อนุญาตให้ทำแท้งข้างต้นนั้นจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากผู้เป็นเจ้าของการมีครรภ์ซึ่งในที่นี้ คือ สามี

และนี่คือบทส่งท้ายของงานเขียนของเราในหัวข้อนี้ โดยเราได้จำกัดการกล่าวถึงเฉพาะหลักการสำคัญและกรอบกติกาของประเด็นเท่านั้น เพราะรายละเอียดปลีกย่อย สาขาย่อย และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับสตรีในเรื่องนี้นั้น เปรียบเสมือนทะเลอันกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต แต่ผู้ที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมสามารถเชื่อมปัญหาปลีกย่อยกลับสู่หลักที่เป็นฐานของมัน และประเด็นที่เป็นสัดส่วนสู่ภาพรวมและกรอบต่างๆ ของมัน และสามารถเปรียบเทียบสิ่งต่างๆด้วยสิ่งที่คล้ายกันได้

ให้มุฟตี (ผู้รู้หรือผู้ที่ให้การวินิจฉัย) รู้ตัวเสมอว่าเขาเป็นตัวกลางระหว่างอัลลอฮ์กับบ่าวของพระองค์ในการสื่อซึ่งสิ่งที่บรรดาเราะสูลของพระองค์นำมาและอธิบายมันต่อปวงบ่าวทั้งหลาย และเขาต้องรับผิดชอบจากสิ่งที่มีอยู่ในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ เพราะทั้งสองเป็นแหล่งอ้างอิงที่ถูกกำหนดให้ทำความเข้าใจและปฏิบัติตาม ทุกสิ่งที่ขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์ถือเป็นความผิด จำเป็นต้องตีกลับสู่ผู้ที่

กล่าวมัน และไม่อนุญาตให้ปฏิบัติตาม และสำหรับผู้ที่กล่าวนั้นอาจได้รับการอภัยโทษและได้รับผลบุญของการวินิจฉัย แต่คนที่รู้ในความผิดพลาดของเขาไม่อนุญาตให้ยอมรับและปฏิบัติตาม

และจำเป็นสำหรับมุฟตีหรือผู้ที่จะทำการวินิจฉัยนั้นต้องมีเจตนาที่บริสุทธิ์เพื่ออัลลอฮ์ ตะอาลา ขอความช่วยเหลือจากพระองค์ในทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขา และขอความแน่วแน่ และการชี้นำจากพระองค์เพื่อให้บรรลุไว้ซึ่งความถูกต้อง

และจำเป็นสำหรับเขาคือการยึดสิ่งที่ปรากฏในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ ดังนั้นเขาจึงต้องค้นหาและค้นคว้าในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ หรือทัศนะของนักวิชาการในการศึกษาอัลกุรอานและซุนนะฮ์

โดยปกติแล้วเมื่อเกิดปัญหา ส่วนใหญ่จะแสวงหาทัศนะของผู้รู้และความเห็นของนักวิชาการ สุดท้ายก็เกิดความไม่พอใจในหุกุ่ม และบางครั้งก็หาคำตอบไม่ได้เลย ดังนั้นหากเขาหันกลับมาศึกษาหลักฐานในอัลกุรอานและอัซซุนนะฮ์ แน่นอนเขาจะได้พบกับคำตอบที่ชัดเจน ทั้งนี้และทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์ใจ ความรู้พื้นฐาน และความเข้าใจของเขา

และจำเป็นที่ผู้ให้การชี้ขาดนั้น (มุฟตี) ต้องมีการศึกษาอย่างรอบคอบ เมื่อมีปัญหา และไม่รีบเร่ง มีผู้ชี้ขาดจำนวนไม่น้อยที่รีบตัดสินและหลังจากนั้นปรากฏว่าตัดสินผิด ทำให้เขาเสียใจในภายหลัง และบางทีเขาก็มิอาจทำอะไรได้แล้วในสิ่งที่เขาได้ตัดสินไป

และเมื่อผู้คนรู้จักว่ามุฟตี (ผู้วินิจฉัยศาสนา) เป็นผู้มีความสุขุมรอบคอบและไตร่ตรองอย่างรอบด้าน พวกเขาก็จะไว้วางใจในคำวินิจฉัยของเขาและนับถือเขาหากผู้คนเห็นความรีบร้อน ซึ่งแน่นอนความรีบร้อนมักจะทำให้เกิดความผิดพลาดมากมาย ทำให้เขาขาดความมั่นใจในสิ่งที่เขาให้ฟัตวามา ดังนั้นความเร่งรีบและความผิดพลาดของเขาบางทีจะพรากตนเองและพรากผู้อื่นจากวิชาความรู้และความถูกต้องได้

เราขอให้อัลลอฮ์ ตะอาลา นำทางเราและพี่น้องมุสลิมไปสู่แนวทางของพระองค์อันเที่ยงตรง และทรงดูแล ทรงเอาใจใส่ และทรงปกป้องเราจากการลื่นไถลด้วยความห่วงใยจากพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ และขอพรและศานติแด่นบีมูฮัมมัด ครอบครัวของท่านและบรรดามิตรสหายของท่าน และมวลการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ซึ่งด้วยพระกรุณาของพระองค์การงานที่ดีทั้งหลายจึงสำเร็จลุลวงไปด้วยดี

เรียบเรียงเสร็จสมบูรณ์โดย
ผู้หวังในความโปรดปรานของอัลลอฮ์
มุฮัมมัด อัศศอลิห์ อัล-อุษัยมีน
เช้าวันศุกร์
14 ชะอ์บาน ปี ฮ.ศ. 1392

สารบัญ

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี..... 2
บทที่ 1 ความหมายและวิทยปัญญาของเลือดประจำเดือน..... 5
บทที่ 2 ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีประจำเดือน 7
บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน..... 19
บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน 25
บทที่ 5 เลือดอิสติหาเฎาะฮ์และบทบัญญัติของมัน..... 49
ลักษณะของผู้มีเลือดอิสติหาเฎาะฮ์:..... 50
สภาพของผู้ที่มีความคล้ายกับผู้มีเลือดอิสติฮาเฎาะฮ์:..... 55
หุกุมต่างๆ ของอิสติหาเฎาะฮ์: 57
บทที่ 6 เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน..... 61
หุกุ่มเลือดนิฟาส (หลังคลอด)..... 63
บทที่ 7 การใช้ยาระงับหรือเร่งการมีประจำเดือน และการคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง..... 68

❋❋❋

th130v3.1 - 18/02/2026

رئاسة الشؤون الدينية بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and the Prophet's Mosque in languages

978-603-8517-47-5